

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
 ปริญญา

รัฐศาสตร์

รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

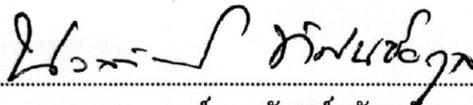
เรื่อง การกระทำความผิดด้วยการฆ่าผู้อื่นของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

Homicide of Prisoners at The Central Correctional for Young Offenders

นามผู้วิจัย นายวีระวัฒน์ คำแดง

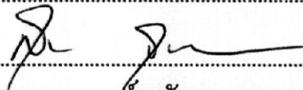
ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

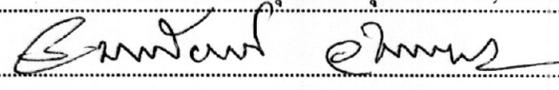
(รองศาสตราจารย์นवलจันทร์ ทิศนชยกุล, สส.ม., นบ.ท.)

กรรมการ

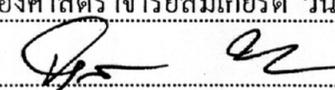
(รองศาสตราจารย์สุพัตรา จุณะปิยะ, M.A.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สมเกียรติ วันทะนะ, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์จตุพร บานชื่น, M.S.S.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อากงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 3 เดือน เมษายน พ.ศ. 2549

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การกระทำความผิดด้วยการฆ่าผู้อื่นของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

Homicide of Prisoners at The Central Correctional for Young Offenders

โดย

นายวีระวัฒน์ ดำแดง

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

พ.ศ. 2549

ISBN 974-16-1305-9

วีระวัฒน์ คำแดง 2549: การกระทำความคิดด้วยการฆ่าผู้อื่นของผู้ต้องขังทัณฑสถาน
วัยหนุ่มกลาง ปริญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขารัฐศาสตร์
ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ประชานกรรมการที่ปรึกษา:
รองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, ศส.ม., นบ.ท. 92 หน้า
ISBN 974-16-1305-9

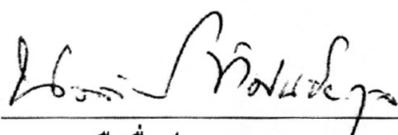
การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงภูมิหลังและข้อมูลการกระทำความคิด
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา โดยกลุ่มประชากรในการศึกษาค้นคว้านี้คือ ผู้ต้องขังที่กระทำความคิดฆ่าผู้อื่น
โดยเจตนา และถูกควบคุมอยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 190 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ
รวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้
ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ และการแสดงข้อมูลด้วยการเสนอด้วยตารางไขว้ (Cross-tabulation)

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังมีอายุขณะกระทำความคิด 18 ปีจำนวนร้อยละ 27.9 และ
จำนวนร้อยละ 44.2 จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีสถานภาพสมรสโสดจำนวนร้อยละ
69.5 การประกอบอาชีพ จำนวนร้อยละ 57.4 มีอาชีพรับจ้างทั่วไป และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า
6,000 บาทจำนวนร้อยละ 72.6

ข้อมูลที่ปรากฏการกระทำความคิดโดยเจตนา พบว่า มีจำนวนร้อยละ 51.6 มีสาเหตุ
มาจากโกรธแค้น ในการกระทำความคิดใช้อาวุธมีจำนวนร้อยละ 43.3 ข้อมูลเกี่ยวกับเวลาและ
สถานที่ในการกระทำความคิดจากการวิจัยปรากฏว่า ผู้กระทำความคิดกระทำในช่วงเวลา 21.01 น.
– 24.00 น. มากที่สุดคือ ร้อยละ 28.4 สำหรับสถานที่ในการกระทำความคิดเป็นสาธารณะสถาน
จำนวนร้อยละ 59.5 ที่ทำในที่รโหฐานมีจำนวนใกล้เคียงกันร้อยละ 40.5

ลายมือชื่อนิติศิต

ลายมือชื่อประชานกรรมการ

20 / 1 / 2549

Weerawat Dumdeang 2006: Homicide of Prisoners at The Central Correctional for Young Offenders. Master of Arts (Political Science), Major Field: Political Science, Department of Political Science and Public Administration. Thesis Advisor: Associate Professor Naunjun Tasanachaikul, M.A., Thai Bars. 92 pages. ISBN 974-16-1305-9

The objectives of this research were to study the background and crime against homicide. The 190 population used in this research were the young offenders stayed in The Central Correctional for Young Offenders. The instruments were the questionnaires and data were analyzed by the processed program. The percentages and cross-tabulation were used for data analysis.

The result of this research found that most of young offenders who committed crime 27.9 percents ages 18 years old, 44.2 percents had graduated at primary level. 69.5 percents were single, 57.4 percents were in general employment and 72.6 percents their monthly earnings were lower than 6,000 Bahts.

The research concerning the cases of homicide commitment found that 51.6 percents causality purpose was taking revenge, 43.3 percents used knives as offensive weapons. The information about time and place as homicidal factors according to the research, 28.4 percents the incident took time at 09.01 p.m. -12.00 p.m. and 59.5 percents occurred in public sites and another 40.5 percents in private sites.

W. Dumdeang
Student's signature

N. Tasanachaikul
Thesis Advisor's signature

20 / 12 / 06

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้างานวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากท่านรองศาสตราจารย์ นवलจันทร์ ทศนชัยกุล ประธานกรรมการ ที่ดูแลควบคุมอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด อีกทั้งยังได้รับความกรุณาจากท่านอาจารย์อีกสองท่านที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ คือ รองศาสตราจารย์สุพัตรา จุณณะปิยะ และ รองศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ วันทะนะ

ผู้วิจัยขอระลึกด้วยความเคารพ ท่านอาจารย์ศักดิ์ชัย ทศนชัยกุล ผู้พิพากษาอาวุโสประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว, ท่านกิตติ แก้วทับทิม อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวงปทุมวัน, ท่านนันทิ จิตสว่าง อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ได้ให้เกียรติพิจารณาตรวจแบบสอบถาม ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีคุณค่ายิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยผู้วิจัยได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากผู้ต้องขังและได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากข้าราชการทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ผู้วิจัยขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้

ที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่นวพร คุณพ่อพิพัฒน์ คำแดง รวมถึงนางน้ำอ้อย คำแดง ที่เป็นแรงเสริมและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยพากเพียร ศึกษาค้นสำเร็จลุล่วงในที่สุด

วีระวัฒน์ คำแดง

มีนาคม 2549

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(5)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง	6
แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิด	14
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น	31
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	39
กรอบแนวคิดในการวิจัย	41
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	42
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	46
ผลการวิจัย	46
ข้อวิจารณ์	74
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	76
สรุปผลการวิจัย	76
ข้อเสนอแนะ	77
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	79
ภาคผนวก	83
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	84
ภาคผนวก ข ตารางผนวก	90

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มประชากร	47
2	แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ ความผิด	50
3	แสดงจำนวนและร้อยละของความรุนแรงในครอบครัว	52
4	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำ ความผิด	54
5	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำ ความผิดจำแนกตามอายุ ขณะกระทำผิด	57
6	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำ ความผิดจำแนกตามระดับการศึกษา	60
7	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำ ความผิดจำแนกตามสถานภาพสมรส	64
8	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำ ความผิดจำแนกตามรายได้ (ต่อเดือน)	67
9	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำ ความผิดจำแนกตามอาชีพก่อนต้องโทษ	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
1	สถิติคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญทั่วประเทศ	91
2	แสดงค่า Reliability ของคำถามเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว	92

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 แผนภูมิโครงสร้างของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางแบ่งส่วนราชการภายใน

8

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และได้เกิดความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเทคโนโลยี ฯลฯ ขณะเดียวกันก็มีผลกระทบตามมาอย่างมากมาย ทำให้เกิดปัญหาสังคมขึ้นหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอาชญากรรม ซึ่งมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้นและทำให้เกิดผลกระทบต่อสังคมอย่างมาก ก่อให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวม และมีผลกระทบต่อจิตใจของประชาชน

ปัญหาอาชญากรรมที่สำคัญที่เป็นคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของประชาชนประการหนึ่งคือคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา จากสถิติในช่วงปี พ.ศ. 2538 – พ.ศ. 2547 มีคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับแจ้งจำนวน 49,982 ราย จับกุมผู้ต้องหาได้จำนวน 19,264 คน ในช่วงปี 2546 มีการรับแจ้งคดีสูงสุด คือ 6,434 ราย จับกุมผู้ต้องหาได้จำนวน 1,893 คน ซึ่งเป็นสถิติที่สูงมาก และที่สำคัญผู้ที่กระทำผิดที่ตำรวจจับกุม ได้มีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับ การกระทำผิดเป็นร้อยละจะเห็นได้ว่าคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาที่ตำรวจจับกุมได้มีไม่ถึง ร้อยละ 50

ถึงแม้ว่าการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดโทษไว้สูง ดังนี้ คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี แต่ก็ยังมีผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายกระทำความผิดอยู่เป็นจำนวนมาก รวมทั้งรูปแบบและวิธีการฆ่าก็มีความโหดเหี้ยมมากขึ้นเป็นปัญหาอาชญากรรมที่มีความรุนแรง จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาในรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

นอกจากนี้การศึกษาเรื่องการกระทำความผิดด้วยการฆ่าผู้อื่นของวัยรุ่นก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะเป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ มีความซุกซน มีอารมณ์ที่รุนแรงและอ่อนไหวได้ง่าย มีพฤติกรรมชอบการเลียนแบบและเป็นวัยที่ถูกชักจูงให้กระทำความผิดได้ง่าย แต่ที่สำคัญคือการศึกษาผู้ต้องขังที่วัยรุ่นนั้นเนื่องจากว่าเป็นวัยที่สามารถแก้ไขพฤติกรรมได้ง่ายกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นวิกฤติการณ์ที่รัฐและสังคมจะต้องร่วมมือกัน แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยต้องนำทฤษฎีทางอาชญาวิทยาและพันธุวิทยามาวิเคราะห์ถึงสาเหตุการ กระทำผิดที่เกิดขึ้นจากอะไรและรัฐจะใช้วิธีการใดในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเหล่านี้ รวมถึงการ นำมาตรการการลงโทษที่เด็ดขาดมาบังคับใช้เพื่อกันบุคคลที่กระทำผิดเหล่านี้ออกจากสังคมเพราะ ถือว่าบุคคลที่กระทำความผิดในคดีนี้มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนอย่างรุนแรงซึ่งจะเป็นอันตรายต่อชีวิต ของประชาชนและความสงบสุขในสังคม

กรมราชทัณฑ์เป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงยุติธรรม ซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุมดูแล ผู้กระทำความผิดตามคำพิพากษาของศาล และยังมีหน้าที่ในการแก้ไขปรับปรุง ฟื้นฟู และพัฒนา พฤตินิสัยผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นคนดี กลับสู่สังคมและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุข ผู้วิจัยใน ฐานะบุคลากรของกรมราชทัณฑ์ มีความสนใจศึกษาภูมิหลังและข้อมูลการกระทำความผิดในคดี ฆ่าผู้อื่น โดยเจตนาของผู้ต้องขังที่ถูกคุมขังอยู่ในทัณฑสถาน โดยผลการวิจัยนี้สามารถนำไปเป็น ข้อมูลในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและสามารถนำไปปรับใช้กับหน่วยงานองค์กร ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามผู้ก่ออาชญากรรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา
2. เพื่อศึกษาการกระทำความผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา ในการวิเคราะห์ โดยการพรรณนาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ทั้งในเรื่องของประสบการณ์ การกระทำความผิดและความรุนแรงในครอบครัวของผู้ต้องขัง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาจะทำให้ทราบถึงภูมิหลังและรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของ ผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา และได้ข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการปรับปรุง แก้ไข รวมทั้งป้องกันการกระทำความผิดในคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัย โดยทำการศึกษาเฉพาะ ผู้ต้องขังชายอายุระหว่าง 18-25 ปี ที่กระทำความผิดคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ซึ่งถูกจำคุกอยู่ที่ ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จังหวัดปทุมธานี ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2548 และในวันเก็บข้อมูลยังคงถูกจำคุกอยู่

นิยามศัพท์

“การกระทำความผิด” หมายถึง การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญาและมีบทบัญญัติกำหนดโทษแก่ผู้กระทำไว้

“คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา” หมายถึง การกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288

“ผู้ต้องขัง” หมายถึง นักโทษเด็ดขาดชายที่ถูกศาลพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288

“ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง” หมายถึง สถานที่ที่ควบคุมตัวนักโทษเด็ดขาดชายที่ถูกศาลพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

“ระดับการศึกษา” หมายถึง วุฒิทางการศึกษาชั้นสูงสุดที่ผู้ต้องขังสำเร็จการศึกษาก่อนต้องโทษจำคุก

“อาชีพ” หมายถึง อาชีพก่อนต้องโทษจำคุก

“รายได้” หมายถึง รายได้ที่ได้รับต่อเดือนก่อนต้องโทษจำคุก

“ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด” หมายถึง การรับรู้ เรียนรู้จากประสาทสัมผัสหรือสิ่งเกิดขึ้นและได้พบเจอในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

“ความรุนแรงในครอบครัว” หมายถึง การกระทำที่มีต่อร่างกายซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการใช้กำลัง การทะเลาะวิวาท ตบตีกันภายในครอบครัว รวมถึงการกระทำที่มีต่อจิตใจ โดยการใช้วาจาถ้อยคำที่รุนแรง และการทำร้ายจิตใจด้วย

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การกระทำความผิดด้วยการนำผู้อื่นของผู้ต้องขังทัณฑสถาน
วัยหนุ่มกลาง” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี คำพิพากษาฎีกา และงานวิจัยที่
เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางและนามาสรุปเป็นกรอบความคิดในการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน
ดังนี้

1. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง
2. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิด
 - 3.1 การนำผู้อื่นโดยเจตนา
 - 3.2 ความรุนแรงในครอบครัว
 - 3.3 ประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด
4. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
5. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง

ความเป็นมาของทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง

ทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง (กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์, 2547: 5-7) เป็นหน่วยงานราชการ บริหารงานส่วนกลาง สังกัดกรมราชทัณฑ์ จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2518 ตั้งอยู่เลขที่ 33/2 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ทั้งสิ้น 148 ไร่ 2 งาน 50 ตารางวา ซึ่งแต่เดิมเป็นสถานอบรมและฝึกวิชาชีพลาดยาว ใช้เป็นที่ควบคุมบุคคลอันธพาลตามประกาศ คณะปฏิวัติฉบับที่ 21 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2501 และ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม 2502 ในปี พ.ศ. 2518 สถานที่แห่งนี้ได้ถูกตัดแปลงใช้เป็นที่คุมขังเพื่อการศึกษาและฝึกอาชีพแก่ผู้ต้องขังวัยหนุ่ม จึงได้ชื่อว่า “ทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง” ภายในเนื้อที่ 23 ไร่ 1 งาน 75 วา เพื่อควบคุมและฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังวัยหนุ่ม

มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2530 ให้ย้ายศาลแพ่งและศาลอาญา ไปอยู่ที่ ถนนรัชดาภิเษก เขตบางเขน และให้ย้ายเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ซึ่งตั้งอยู่ที่ ตรอกคำถนนมหาไชย เขตพระนคร ออกไปด้วย เพื่อใช้สถานที่จัดเป็นสวนสาธารณะ เพื่อถวายแด่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เนื่องในวโรกาสที่เจริญพระชนมพรรษาครบ 60 ปี ในวันที่ 12 สิงหาคม 2535

คณะกรรมการพิจารณาหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการย้าย และการใช้พื้นที่ของเรือนจำพิเศษ กรุงเทพมหานคร ได้มีมติเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2533 ให้ย้ายเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ไปอยู่ที่ ทัศนสถานวัยหนุ่มบางเขน และให้ก่อสร้าง ทัศนสถานวัยหนุ่ม แห่งใหม่ขึ้น บริเวณเรือนจำชั่วคราว คลองหก อำเภอ คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และในระหว่างที่ยังก่อสร้างไม่แล้วเสร็จ ให้ย้ายทัศนสถานวัยหนุ่มบางเขน ไปดำเนินการที่แดนต่างประเทศ และแดนช่างยนต์ของเรือนจำกลางคลองเปรม เป็นการชั่วคราว ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2534 และได้ส่งมอบ อาคารสถานที่เดิม ให้กับเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2534

ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ 889/2537 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2537 ได้เปลี่ยนชื่อจาก ทัศนสถานวัยหนุ่มบางเขน เป็น ทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง ต่อมาการสร้างทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง ที่คลองหก แล้วเสร็จจึงได้มาเปิดดำเนินการ ในวันที่ 14 ตุลาคม 2538 ซึ่งในการสร้างทัศนสถานแห่งนี้ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น 630 ล้านบาท

วิสัยทัศน์ของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

เป็นอันดับหนึ่งในการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขังเยาวชนในภูมิภาคเอเชีย

ภารกิจหลักของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

วางรากฐานทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางให้มีโครงสร้างที่เหมาะสมกับการก้าวขึ้นเป็นอันดับหนึ่งในการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขังเยาวชนในภูมิภาคเอเชีย โดยเน้นในเรื่องการจัดองค์กร การจัดการกับความรู้อันองคค์กรและการพัฒนาบุคลากร

ยุทธศาสตร์ของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

พัฒนาระบบการควบคุมและการแก้ไขผู้ต้องขังอย่างมืออาชีพ โดยเน้นหนักในเรื่องการควบคุมอย่างมืออาชีพ การส่งเสริมพัฒนาจิตใจ การเสริมสร้างพลานามัย และการใส่ใจวิชาชีพ

หน้าที่ความรับผิดชอบของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

1. ศึกษา วิเคราะห์ และพัฒนามาตรการ หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังวัยหนุ่มให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ถูกต้องตามหลักอาชญวิทยาและทัณฑวิทยา
2. กำหนดแนวทาง ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังวัยหนุ่ม
3. ให้คำปรึกษา แนะนำ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังวัยหนุ่มตามนโยบายและแผนงานของกรมราชทัณฑ์
4. ควบคุมและดำเนินการกับผู้ต้องขังวัยหนุ่มที่จัดอยู่ในประเภทของโทษ
5. จัดการศึกษา อบรม พัฒนา ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมและฝึกวิชาชีพแก่ผู้ต้องขัง

6. ดำเนินการเกี่ยวกับงาน และการใช้แรงงานผู้ต้องขัง

7. ดำเนินการทางทัณฑปฏิบัติ จัดสวัสดิการ ให้การสงเคราะห์ และพัฒนาสุขภาพอนามัย แก่ผู้ต้องขัง รวมทั้งดำเนินการเกี่ยวกับสุขภาพ

8. ปฏิบัติงานร่วมกัน หรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือได้รับ มอบหมาย

9. ควบคุมและให้การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังวัยหนุ่ม อายุไม่เกิน 25 ปี คดีเด็ดขาด มีกำหนด โทษจำคุกไม่เกิน 30 ปี ยกเว้นคดียาเสพติดให้โทษหรือคดีอื่นแต่คดียาเสพติด ผู้ต้องขังป่วยด้วย โรคติดต่อเรื้อรังหรือโรคจิตประสาท และผู้ต้องขังพิการ แต่เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้ต้องขังล้นเรือน จำ ลอดอำนาจการควบคุมของเรือนจำกลางบางขวางลง ทางกรมราชทัณฑ์มีนโยบายการระบายย้าย ผู้ต้องขังจากเรือนจำจึงเป็นผลให้ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จึงต้องขยายอำนาจการควบคุมจากเดิม 30 ปี เป็นควบคุมได้จนถึงตลอดชีวิต และต้องรับผู้ต้องขังในคดียาเสพติดด้วย (ตามหนังสือ กรมราชทัณฑ์ ที่ ขธ 0705/ว56 ลงวันที่ 29 กันยายน 2547)

ภาพที่ 1 แผนภูมิโครงสร้างของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางแบ่งส่วนราชการภายใน

การจัดสวัสดิการและนันทนาการ

1. การจัดให้มีร้านค้าภายในและภายนอกทัศนสถาน
2. การแจกจ่ายเครื่องอุปโภคที่จำเป็นให้แก่ผู้ต้องขัง เช่น เสื้อ ผ้าห่ม เสื้อ กางเกง เป็นต้น
3. การจัดหาอุปกรณ์เพื่อความบันเทิง เช่น โทรทัศน์ วีซีดี เทป เครื่องดนตรี
4. การจัดตั้งห้องสมุดเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ
5. การจัดหาอุปกรณ์กีฬาและจัดการแข่งขันกีฬา
6. จัดให้มีการเยี่ยมญาติทั้งแบบปกติ(พูดคุยกันทางโทรศัพท์) และแบบใกล้ชิด (โดยการเข้าไปภายในเรือนจำเพื่อเยี่ยมถึงตัวผู้ต้องขัง)

การจัดให้ผู้ต้องขังทำงาน

การจัดให้ผู้ต้องขังทำงานหรือการฝึกวิชาชีพ เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งในการใช้อบรมแก้ไขผู้ต้องขัง โดยมีความมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้ผู้ต้องขังทุกคนมีความรู้และมีวิชาชีพติดตัว สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ภายหลังพ้นโทษ
2. เพื่อปลูกฝังนิสัยการทำงานให้แก่ผู้ต้องขัง
3. เพื่อเหตุผลทางการปกครองและรักษาระเบียบวินัยของทางเรือนจำ เนื่องจากการทำงานเต็มเวลาจะทำให้ผู้ต้องขังไม่มีความคิดฟุ้งซ่าน กระวนกระวายใจ หรือคิดที่จะทำผิดวินัยได้
4. เพื่อให้ผู้ต้องขังมีเงินสะสมไว้เป็นทุนสำหรับการประกอบอาชีพ โดยเรือนจำจะจ่ายรางวัลปันผลให้แก่ผู้ต้องขัง

การรักษาพยาบาลผู้ต้องขังป่วย

ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง มีสถานพยาบาล 1 แห่ง มีเจ้าหน้าที่ประจำ ประกอบด้วยพยาบาลวิชาชีพ เจ้าหน้าที่รังสีการแพทย์ เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยเภสัชกร หากในระหว่างคุมขัง ผู้ต้องขังมีอาการเจ็บป่วย จะได้รับการรักษาพยาบาลตามสมควร โดยเจ้าหน้าที่ของสถานพยาบาลของทัณฑสถานฯ จะเป็นผู้ที่ปฐมพยาบาลเบื้องต้น ถ้าผู้ต้องขังป่วยจนเกินขีดความสามารถที่สถานพยาบาลจะรับไว้รักษาได้ก็จะส่งตัวต่อไปยังโรงพยาบาลใกล้เคียงในกรณีฉุกเฉิน หรือโรงพยาบาลกลางราชทัณฑ์ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเรือนจำกลางคลองเปรมในกรณีต้องใช้ระยะเวลาในการรักษาเป็นเวลานาน

การปลดปล่อยผู้ต้องขัง

ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จะดำเนินการปลดปล่อยผู้ต้องขังที่ได้รับโทษมาจนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล นอกจากการปลดปล่อยดังกล่าวแล้ว อาจจะมีการปลดปล่อยก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา เช่น ในกรณีได้รับพระราชทานอภัยโทษ การลดวันต้องโทษ หรือการพักการลงโทษ การขอพระราชทานอภัยโทษเป็นรายบุคคลก็อาจดำเนินการได้ตามที่บัญญัติไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ส่วนการขอพระราชทานอภัยโทษ โดยรวมส่วนใหญ่ รัฐบาลก็จะเป็นผู้ดำเนินการขอพระราชทานอนุญาต ในโอกาสสำคัญๆ

จากข้อมูลเบื้องต้นของทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง สรุปได้ว่า ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางมีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังที่มีอายุระหว่าง 18 – 25 ปี ที่กระทำความผิดทุกคดี และมีภารกิจหลักคือควบคุมผู้ต้องขังไม่ให้หลบหนี ฝึกรอบรมในทุกๆ ด้านเพื่อแก้ไขพัฒนาพฤตินิสัยให้ผู้ต้องกลับเข้าสู่สังคม โดยเป็นบุคคลที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของสังคมโดยรวม

แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรม

Sutherland (1966 อ้างถึงใน โสภา, 2537: 7) ให้ทัศนะเกี่ยวกับอาชญากรรมไว้ว่าเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้จากความสัมพันธ์ของกลุ่มโดยอาศัยการพบปะสังสรรค์ การสื่อสาร คมนาคม การมีส่วนร่วมกลุ่มในสังคม ซึ่งการเรียนรู้ในที่นี้จะรวมถึงเรื่องทัศนคติ แรงจูงใจ แรงผลักดันอันมีผลทำให้เกิดการกระทำพฤติกรรมทางอาชญากรรม การเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันในด้านความรู้สึกในทางที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมาย ซัทเธอร์แลนด์ได้ให้ความเห็นต่อไปว่า อาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กนั้นมีได้เกิดขึ้นเองแต่เป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ การเรียนรู้ดังกล่าวจะรวมถึงเทคนิคและวิธีการทั้งหมด คือ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรมอันเป็นมูลฐานสำคัญที่ทำให้เกิดการประกอบอาชญากรรม มนุษย์จะเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการประกอบอาชญากรรมตลอดจนถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคม ในการมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางด้านอาชญากรรมนั้น บุคคลนั้น ๆ จะมีความรู้สึกโน้มเอียงไปในด้านต่อต้านกฎหมายมากกว่าที่จะนิยมชมชื่นในการที่จะประพฤติตามกฎหมาย

Gibbons (1968: 20 – 23) อธิบายคำว่าอาชญากรรมว่า ต้องมีการกระทำหรือลงมือทำ เพียงแต่คิดเตรียมการหรือกำลังหาหนทางที่จะกระทำถือว่ายังไม่ได้ลงมือทำ ตามความหมายของกฎหมายก็ยังไม่ได้ประกอบอาชญากรรม นั่นคืออาชญากรรมตามความหมายของกฎหมายต้องเป็นการแสดงออกภายนอก จนเป็นผลทำให้เกิดความเสียหายแก่ความสงบเรียบร้อยของชุมชน ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีความคิดที่ชั่วร้ายเพียงใด トラบโดที่ยังไม่ได้ “ลงมือกระทำ” ก็ยังไม่มี ความผิดในสาระของกฎหมายอาญา และยังไม่มีการประกอบอาชญากรรม นอกจากนี้อาชญากรรมตามความหมายนี้ยังครอบคลุมไปถึงการระบุหรือตีความหมายอย่างเคร่งครัดว่าต้องเป็นการกระทำโดยตั้งใจ หรือเป็นการกระทำโดยเจตนาของผู้กระทำผิดจริง ๆ ลักษณะเช่นนี้ก็คือการนำเอาหลักเจตนา ในลักษณะของความเป็นคนที่มีจิตใจชั่วร้ายว่าถ้ากระทำโดยเจตนา ก็ถือว่าเป็นการกระทำผิดตามนัยของกฎหมายอาญาซึ่งจะต้องถูกลงโทษ

การแบ่งประเภทอาชญากรรมตามหลักอาชญาวิทยา

Clinard and Quinney (1967: 14 – 15) ได้แบ่งอาชญากรรมออกเป็น 8 ประเภทด้วยกันคือ

1. อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายขั้นรุนแรง
2. อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเป็นครั้งคราว
3. อาชญากรรมประเภทใช้หน้าที่การงานเป็นเครื่องมือ
4. อาชญากรรมทางการเมือง
5. อาชญากรรมประเภทขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม
6. อาชญากรรมทั่วไป
7. อาชญากรรมประเภทองค์การหรือองค์กรอาชญากรรม
8. อาชญากรรมมืออาชีพ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายขั้นรุนแรง

อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายขั้นรุนแรง (VIOLENT PERSONAL CRIME)

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อชีวิตและร่างกายซึ่งมีการใช้กำลังและความรุนแรงนั้น หมายถึง พฤติกรรมซึ่งก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บหรือถึงขั้นถึงแก่ความตาย ซึ่งโดยทั่วไปได้แก่การกระทำความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา การทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส และการข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น นอกจากนี้ยังหมายความรวมถึงการทำทารุณกรรมต่อเด็กด้วย

จากลักษณะความผิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่าอาชญากรรมประเภทนี้จะมียุติกรรมประกอบที่เหมือนกันคือ มีการใช้กำลังและความรุนแรง จนถึงขั้นทำให้ผู้ถูกระทำได้รับบาดเจ็บทางร่างกายถึงขั้นสาหัสหรือถึงแก่ความตาย และเป็นการกระทำไปโดยเจตนา

การดำเนินอาชีพอาชญากรของผู้กระทำผิดประเภทนี้ผู้กระทำผิดมิได้ยึดรูปแบบของการกระทำผิดเป็นอาชีพในการดำรงชีวิต ผู้ที่กระทำผิดในประเภทนี้มักจะเป็นผู้ที่ไม่เคยมีประวัติอาชญากรมาก่อน และจะไม่มองตัวเองว่าเป็นอาชญากร เขาจะมองว่าพวกที่เป็นอาชญากรคือพวกที่เลี้ยงชีพด้วยการกระทำผิด เช่น พวกลัก-วิ่ง-ชิง-ปล้น เป็นต้น แต่สำหรับพวกเขานั้นเขากระทำผิดเนื่องจากเหตุผลส่วนตัวบางประการ หรือด้วยเหตุของการบันดาลโทสะ

ในส่วนของ การยอมรับหรือการได้รับการสนับสนุนต่อพฤติกรรมความผิดที่ได้กระทำลงไปนั้น ด้วยเหตุผลที่ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะกระทำผิดด้วยเหตุผลส่วนตัว จึงมิได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากกลุ่มและสังคมที่เขาสังกัดอยู่ แต่อาจจะได้รับความเห็นใจบ้างในเหตุผลที่ทำให้เขาต้องทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตามผู้กระทำผิดบางรายอาจตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมรอง ซึ่งมีการยอมรับและสนับสนุนการใช้กำลังและความรุนแรง เช่นในกลุ่มนักเรียนที่ยกพวกตีกัน เป็นต้น

ในสังคมส่วนรวม การใช้กำลังและความรุนแรงจนทำให้เกิดการบาดเจ็บล้มตาย เป็นการกระทำที่สวนกระแสความเป็นอยู่ของคนส่วนใหญ่ในสังคม เป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อค่านิยมทางสังคมส่วนรวมอย่างชัดเจน เพราะทุกคนย่อมรักตัวกลัวตาย การทำให้คนเจ็บหรือตายจึงถือเป็นเรื่องใหญ่ สังคมจึงมีการตอบโต้ที่รุนแรง ไม่ว่าจะเป็นการให้ความเห็นชอบต่อการใช้กำลังและความรุนแรงในการเข้าจับกุม หรือแม้แต่โทษที่กำหนดไว้รุนแรงถึงขั้นประหารชีวิตก็มี เหตุที่สังคมมีการตอบโต้อย่างรุนแรงมิใช่เพราะพฤติกรรมดังกล่าวจะทำให้สังคมล่มสลายหรือเกิดความวุ่นวาย แต่เป็นเพราะคุณค่าของชีวิตคนนั้นมีค่าใหญ่หลวงนัก ใหญ่หลวงขนาดสังคมซึ่งต่อต้านการใช้ความรุนแรงยังต้องใช้กำลังและความรุนแรงเข้าควบคุมและปราบปราม

Siegel (2000 อ้างถึงใน สุดสงวน, 2546: 23) ซึ่งเป็นนักอาชญาวิทยารุ่นใหม่ ได้แยกการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาจัดกลุ่มไว้ในประเภทของอาชญากรรมรุนแรง (violent crimes) ซึ่งรวมถึงการข่มขืน ประทุษร้ายร่างกาย ชิงทรัพย์

จากแนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมข้างต้นสรุปได้ว่า อาชญากรรมสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท ดังนั้นการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาถือได้ว่าเป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรงประเภทหนึ่ง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิด

การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

การฆ่าผู้อื่นแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท มีทั้งการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา การฆ่าผู้อื่นโดยประมาท การฆ่าผู้อื่นเพราะป้องกันตัวจากอันตรายที่จะเกิดขึ้น ฯลฯ

ความหมายของการฆ่า (homicide)

นักวิชาการได้ให้นิยาม หรือความหมายของการฆ่าไว้ในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

จิตติ (2524: 1830) อธิบายคำว่า “ฆ่า” หมายถึง การทำให้บุคคลที่มีชีวิตถึงแก่ความตาย จะทำด้วยประการใด ๆ โดยใช้เครื่องมือ ใช้อาวุธ ใช้แรงกายภาพ หรือใช้วิธีอื่นใดก็ได้ซึ่งมีผลให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย เช่น ใช้ลูกระเบิดขว้าง ใช้ปืนยิง ใช้มีดแทง ใช้มือบีบคอ กดให้จมน้ำ ผลักให้ตกจากที่สูง หลอกให้กินยาพิษ หรือให้สูดพิษกัด เป็นต้น การทำให้ตายโดยทำต่อเนื้อตัวร่างกายของบุคคลย่อมเป็นการฆ่า

การทำให้ตายโดยอาศัยเหตุทางจิต เช่น ทำให้กลัวจนตกใจตาย มีปัญหาว่าเป็นการฆ่าหรือไม่ มีความเห็นของนักกฎหมายว่า การทำให้ตกใจตายเป็นข้อเท็จจริงที่พิสูจน์ได้แน่นอน จึงเป็นการฆ่าวิธีหนึ่ง เช่น สามเณรทำร้ายภริยา ภริยาตายเพราะโรคหัวใจระหว่างวิ่งหนีและตกใจกลัวหรือแก๊งบอกร้ายแก่คนป่วยจนจะตายให้ตกใจตาย

Andrew (1979 อ้างถึงใน กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต, 2543: 5) กล่าวว่า การฆ่าไม่ว่าจะเป็นกรณีฆ่าตัวตายหรือฆ่าผู้อื่น เป็นเพราะปฏิกิริยาของมนุษย์ที่มีวัตถุประสงค์เหมือนกัน คือ เพื่อตอบโต้ความคับข้องใจต่อแรงบีบบังคับ โดยถือว่าเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวประเภทเดียวกันเพียงแต่ต่างกันที่เป้าหมาย คือ การฆ่าตัวตายมีเป้าหมายที่ตนเอง ส่วนการฆ่าผู้อื่นมีเป้าหมายที่บุคคลอื่น โดยความแตกต่างของเป้าหมายดังกล่าวขึ้นอยู่กับแรงขับจากภายนอกคือ เมื่อบุคคลถูกเรียกร้องหรือถูกคาดหวังจากผู้อื่นและไม่สามารถประนีประนอมกับความต้องการของตนได้ก็จะแสดงพฤติกรรมต่อบุคคลอื่น โดยการฆ่าผู้อื่นเสีย ซึ่งตรงกันข้ามกับกรณีการฆ่าตัวตาย

Malmquist (1996 อ้างถึงใน กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต, 2543: 6) ให้ความหมายของ คำว่า homicide ว่าเป็นการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและโดยตั้งใจโดยบุคคลหรือกลุ่มคน

จากความหมายของการฆ่าผู้อื่นในข้างต้นพอสรุปได้ว่า การฆ่าผู้อื่นเป็นการที่บุคคล กระทำต่อบุคคลอื่นโดยวิธีการใดก็ตามที่ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บทางร่างกายหรือจิตใจจนถึงขั้น เสียชีวิต

มูลเหตุจูงใจในการฆ่า

การฆ่ามีมูลเหตุหลายประการซึ่งอาจจะมาจากทั้งปัจจัยภายในคือตัวผู้กระทำผิดเองและ ภายนอกคือสิ่งต่าง ๆ ที่กระตุ้นให้เกิดการกระทำดังกล่าวต่อไปนี้

คณะอนุกรรมการวิจัยสาเหตุแห่งความผิดฐานฆ่าคนตาย สภาวิจัยแห่งชาติ (2509 อ้างถึงใน กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต, 2543: 6-7) กล่าวว่า มูลเหตุที่ผู้กระทำผิดฐานฆ่าผู้อื่น มี 4 ประการ คือ

1. กระทำผิดเพราะความโกรธ มีหลายสาเหตุ เช่น

เมาสุรา ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมได้ โดยผู้เสพสุราจนเมาสามารถ เข้าทำร้ายใคร ๆ ได้อย่างไม่มีเหตุผล ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ส่วนผู้ที่ถูกผู้เสพสุรามึนเมากรรานั้น บางคนไม่สามารถระงับสติอารมณ์ได้

ความหึงหวง เป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดการวิวาทจนถึงประกอบอาชญากรรมฐานฆ่า คนตายโดยเจตนา

การวิวาท ระหว่างเพื่อนบ้านใกล้เคียงหรือเกิดขึ้นในครอบครัว

การพนัน การคิดว่าถูกโกงหรือถูกลบเหลี่ยม

ความพยายาม อาจเป็นสาเหตุจากการเค้นเคืองด้วยเรื่องต่าง ๆ เช่น ถูกกลั่นแกล้ง ถูกโกง ถูกให้ร้ายป้ายสีทำให้เสียชื่อเสียง และไม่เป็นธรรม ไม่มีมูลความจริง จะทำให้ผู้นั้นจิตใจ ขุ่นมัว คิดอาฆาตมุ้งมิ้งตอบ อาจจะทำชิ่งหนี หรือวางแผนลอบทำร้ายฆ่าถึงแก่ชีวิตได้

ปัญหาพิพาทเรื่องที่ดิน ปัญหาการแบ่งที่มรดก

2. การทำเพื่อความอยู่รอดหรือมั่นคงแห่งชีวิต ในกรณีผู้กระทำผิดลงไปก็เพราะเป็นการ ต่อสู้เพื่อความอยู่รอด เช่น แม่ผู้มีส่วนร่วมที่จะได้รับมรดก เพื่อหวังให้กองมรดกเป็นของตนเอง คนเดียว แม่ผู้อื่นแย่งอาชีพและการค้าของตน แม่ผู้ทีโงงที่ดินหรือแย่งที่ทำกินของตน เป็นต้น

3. กระทำเพื่อให้เป็นไปตามเจตนาร้ายหรือกิเลส ในกรณีผู้กระทำผิดมีเจตนาร้ายมาแต่เดิมแล้ว และต้องการจะประกอบอาชญากรรม เช่น ตั้งใจฆ่าเพื่อนเนื่องจากผิดใจกัน แม่คนรักซึ่งเดิมรักกัน มากแต่ภายหลังเกิดระแวงว่าไปรักหญิงหรือชายอื่น แม่เพื่อนบ้านเพื่อนร่วมงานโดยคิดว่าถูกเพื่อน โกงหรือถูกหักหลัง เป็นต้น

4. ประกอบอาชญากรรมเพราะโรคประสาทและโรคจิต

อรรถ (2532: 93-94) สรุปมูลเหตุของการฆ่าได้ว่า

1. เกิดจากการแย่งชิงผลประโยชน์อันเป็นผลมาจากความมั่งมากในวัตถุหรือจากความ ต้องการกำไรจนเกินควร

2. เกิดจากปัจจัยทางเพศ อาจจะเป็นปัญหารักสามเส้าหรือปัญหากร่วมเพศซึ่งไม่เป็น ที่พอใจของฝ่ายที่เป็นฆาตกร หรืออาจจะไม่สบอารมณ์ของทั้งสองฝ่าย

3. เกิดจากความเจ็บป่วยทางจิต อาจจะเป็นโรคจิตหรือโรคประสาทได้

4. เกิดจากการยึดถือในวัฒนธรรมจนเกินควร เช่น ต้องการรักษาหน้า หรือต้องการ เป็นนักเลงโตหรือต้องการส่งเสริมลัทธิของพวกเขาตน

5. เกิดจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ เช่น ความยากจน หรือขาดความรู้ความชำนาญในการดำรงชีพ จึงหันมาเป็นมือปืนรับจ้าง เป็นต้น

6. ขาดการควบคุมในด้านการใช้อาวุธปืนอย่างจริงจัง ทำให้การฆ่าทำได้โดยง่าย

จากสาเหตุของการฆ่าในข้างต้น พอสรุปได้ว่า สาเหตุของการฆ่าเกิดเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น สาเหตุจากความโกรธ การบันดาลโทสะ การใช้สารเสพติดหรือสุราจนไม่สามารถยับยั้งใจได้ จากปัญหาเศรษฐกิจและสังคมตลอดทั้งจากการเป็นโรคทางจิตเวช เป็นต้น

วิธีการฆ่า

วิธีการฆ่าสามารถทำได้หลายวิธีดังจะกล่าวต่อไปนี้

พลประสิทธิ์ (2525: 3-4) ได้อธิบายว่า การกระทำที่เป็นการฆ่า คือ ทำด้วยประการใด ๆ ให้คนตาย ไม่จำกัดวิธีที่กระทำสุดแต่ทำให้เกิดผลคือความตายจึงเป็นความผิดสำเร็จ ถ้ามีการกระทำแต่ไม่เกิดผล อาจเป็นแค่พยายาม วิธีการกระทำอาจมีได้ต่าง ๆ ซึ่งนอกจากการใช้อาวุธ เครื่องมือ วัตถุ หรือกำลังกาย ตามธรรมดาทั่วไปแล้ว อาจจะเป็นการกระทำอย่างอื่น เช่น การให้จมน้ำจมน้ำลึก น้ำตาย ให้อุบัติผู้อื่นตาย ให้อาพินแก่คนที่ไม่รู้ว่าเป็นยาพิษเอาไปให้คนอื่นกิน

สมพร และ ศรีนิดา (2542: 22 – 65) กล่าวว่า การฆ่ามีสารพัดวิธีแม้การฆ่าแต่โบราณจะดูน่ากลัว แต่การฆ่าสมัยนี้ก็ดูน่ากลัวไม่น้อยกว่ากัน เช่น การให้เสียหรือจระเข้อยู่ในที่จำกัด ทรมานให้มันหิว เมื่อผู้ฆ่าโยนผู้ถูกฆ่าลงไปในกรงหรือหนองน้ำที่มันรออยู่ ผู้ถูกฆ่าจะตกเป็นเหยื่อของมันทันที

การฆ่าด้วยความสูงและว่างเปล่า เช่น ผลักเหยื่อตกเหวลึก หรือถีบลงจากเครื่องบินหรือแม้แต่ผลัดตกเรือน หรือตึกสูง ๆ

ใช้มันเป็นเครื่องมือ ก็มีให้เห็นเป็นหลักฐานในประวัติศาสตร์ โดยมัดแขน ขา ของเหยื่อผูกติดกับม้าสี่ตัวแล้วให้ม้าวิ่งไปตัวละทิศทาง ทำให้แขนและขาของเหยื่อแยกจากกันเป็นส่วน ๆ พิษแมงป่องยักษ์ หรือบึงบางชนิด ก็ใช้สังหารเหยื่อได้ เพียงเอามันไปปล่อยไว้ใกล้ ๆ เหยื่ออย่าให้รู้ตัว พอรู้ตัวอีกทีก็โดนมันกัดหรือต่อย

การใช้ไฟอย่างสด ไม่มีให้เห็นแต่โบราณเท่านั้น แม้ในปัจจุบันก็ยังใช้กันอยู่ เช่น จับผู้ตาย แก้วฟ้า เอาเชือกมัดมือมัดเท้าทั้งสองข้าง เอาล้อยางรถยนต์สวมตัว กับเอาน้ำมันราด แล้วจุดไฟเผา ผู้ตายไม่ตายทันที แต่ได้รับความเจ็บปวด และทรมานนานกว่าจะตาย

อาวุธที่ใช้ฆ่าก็พัฒนามายาวไกล ตั้งแต่ลูกดอก หอก ดาบ ขวาน หรือแม้แต่ก้อนหินทุบหัว หรือขว้างจนตาย การใช้มีดฟันหรือแทงก็เหมาะมือพอสมควรแต่ตายไม่เจ็บขาดเท่าใช้ปืน อย่างไรก็ตาม มีดในบางกรณีอาจตายเจ็บขาดกว่าปืน เช่น ใช้มีดโกนบาดคอหอยเหื่อ อาจมีผลเท่าประหารชีวิต โดยการฟันคอนักโทษ มือเปล่าก็ฆ่ากันได้ นอกจากผลึกหรือจับโยนจากที่สูงแล้ว อาจใช้มือบีบคอหรือใช้ถุงแขวนรัดคอหอย ยารักษาโรคก็อาจใช้เป็นอาวุธฆ่ากันได้ เช่น ยานอนหลับ ยาสลบ กระทั่งยาพิษ พันธุ์พืชบางอย่างก็มีพิษในตัวมันเอง ฆ่าได้เหมือนกัน

พลังงานที่มองไม่เห็น เช่น กระแสไฟฟ้าที่เดินตามเส้นลวด ถ้าใช้ตัดคนหรือสัตว์ หากไปโดนหรือจับมันเข้ากระแสไฟฟ้าจะดูดถึงตายได้ พลังจิตหรืออำนาจจิตหรือคุณไสย แม้จะเป็นความเชื่อแต่โบราณ แต่ปัจจุบันก็ยังมีผู้นับไม่ได้ว่างมายจริงหรือไม่ เช่น เสกหนังควายหรือตะปูเข้าท้อง เคยมีคนตายเพราะวิธีดังกล่าวแต่ผู้นับไม่ได้ว่าใครทำหรือทำให้ตายได้หรือไม่ ความเชื่ออย่างมมายก็อาจฆ่ากันได้ เช่น อวดอ้างว่ามีพระเครื่องขลังยังไม่เข้า ฟันเนื้อไม่ขาด ถึงกับท้าลองกันแบบนี้ส่วนมากมักจะตาย เมื่อตายขึ้นก็มีปัญหาให้ศาลตีความว่าผู้ฆ่านั้นมีเจตนาฆ่าหรือไม่ และผู้ถูกฆ่ายินยอมให้เขาฆ่าหรือไม่

การประเวณีก็ฆ่ากันได้ เคยมีข่าวบ่อย ๆ ที่คนเป็นโรคเอดส์ไม่ยอมบอกคู่ของตนว่าเป็นเอดส์ เมื่อมีเพศสัมพันธ์กันก็ทำให้คู่ของตนติดเอดส์ กรณีนี้จะเรียกว่าฆ่าทางอ้อมก็ได้ เข็มฉีดยาก็ฆ่ากันได้ ถ้าเข็มนั้นผ่านการเจาะเข้าไปในเนื้อของคนเป็นโรคเอดส์แล้วนำมาใช้กับผู้อื่น มีคดีที่โด่งดังอยู่คดีหนึ่งคือเรื่อง ดร.แจ็ก เคอร์เกียน เป็นแพทย์ มีความมุ่งมั่นในการช่วยคนเจ็บไม่มีทางรอดตายตามหลักเมอร์ซี คิลลิ่ง แม้จะถูกทางการไม่เห็นด้วย แต่เขาก็ปฏิบัติการช่วยคนเจ็บบรอความตายให้ได้ตายสมใจ ทำมา 8 ปี มีผู้เสียชีวิต 120 คน ด้วยความเชื่อมั่นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นภาระหน้าที่ของแพทย์ที่จะต้องตอบสนองความประสงค์ของคนเจ็บป่วยที่อยากตายให้พ้นทรมาน วิธีของเขา คือฉีดยาตายให้ เหมือนที่ใช้ในการประหารชีวิตนักโทษ คือ ลิเธิล อินเจกชัน เคยถูกฟ้องศาลมาแล้วสามครั้งฐานช่วยให้นักอื่นฆ่าตัวตาย แต่ศาลยกฟ้องทุกคดี ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2541 เขาได้ฉีดยาตายให้นักเจ็บพ้นทรมานต่อหน้ากล้องวิดีโอซึ่งนำออกโทรทัศน์ ซีบีเอสถ่ายทอดไปทั่วสหรัฐในรายการ 60 นาที ปฏิบัติการดังกล่าวผิดกฎหมายของรัฐมิชิแกน ฆัดแบบไม่ตายทันทีที่เคยมีศาลตัดสินไปแล้ว ตามข่าวบางกอกโพสต์ ฉบับ 7 ธันวาคม 2541

หน้า 9 จากรัฐมิสซูรี สหรัฐ ว่านายเบรียน สจ๊วต วัย 32 ปี เคยทำงานโรงพยาบาลมาก่อน นิดเดียว คิดเชื่อเอชไอวีเข้าในร่างกายบุตรชายวัย 11 เดือนของตนเองเพื่อให้เด็กตายและตนเองจะได้หลุดพ้นภาระจ่ายค่าเลี้ยงดูบุตรต่อไป ศาลตัดสินเมื่อเด็กอายุได้ 7 ปี เป็นโรคเอดส์ขั้นโคม่าซึ่งคณะลูกขุนได้ชี้ขาดว่านายสจ๊วตผิดฐานฆาตกรรมฆนัตโทษ ต้องจำคุกตลอดชีวิต แต่ถ้าเด็กตายก็จะต้องรับโทษประหารชีวิตตามกฎหมายของรัฐมิสซูรี

จากวิธีการฆ่าข้างต้น สรุปได้ว่า การฆ่าสามารถทำได้หลายวิธีมีทั้งการใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ รวมถึงการใช้สัตว์ พืชจากสัตว์ พืชจากพืช และเชื้อโรคเป็นเครื่องมือในการฆ่า

การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

ป.อ.มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

พิชัย (2547: 685) ได้กล่าวถึงการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา โดยแยกการวิเคราะห์ออกเป็น 3 หัวข้อ คือ 1. การกระทำ 2. เจตนา 3. ผลคือความตาย ซึ่งทั้ง 3 หัวข้อดังกล่าวเมื่อเกิดผลคือความตายสมความตั้งใจของผู้กระทำ ก็เป็นความผิดสำเร็จฐานฆ่า หากลงมือกระทำพร้อมเจตนาสองอย่างเท่านั้น แต่ผลคือความตายไม่เกิดก็จะเป็นความผิดฐานพยายามฆ่า

สังเกตคำพิพากษาของศาลฎีกา จะเห็นว่าท่านระบุข้อหาหรือฐานความผิดว่า ความผิดต่อชีวิต มิได้ใช้คำว่าฆ่าคนโดยเจตนา ทั้ง ๆ ที่ตามฟ้องโจทก์มักจะใช้ข้อหาว่าฆ่าคนโดยเจตนา ที่ศาลใช้ดังนี้เข้าใจว่าคงต้องการให้คลุมความผิดต่อชีวิตทั้งหมด ฟ้องคดีฆ่าคนบางเรื่องใช้ข้อหาว่าฆ่าคนตายห้วน ๆ แต่ก่อนเคยมีการเล่นคำว่าคนตายฆ่าไม่ได้ ศาลอาจยกฟ้องเสียได้ ต่อมาจึงใช้ข้อหาฆ่าคนโดยเจตนาเป็นพื้นเหมือนกันหมด

1. การกระทำ คือ การเคลื่อนไหวร่างกาย
2. เจตนา เป็นหัวใจของการฆ่า ซึ่งกฎหมายอาญายึดหลักรู้สำนึกในการกระทำและประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้นด้วย เจตนาต้องควบคู่กับการกระทำ หากมีแต่การกระทำ ขาดความสำนึกในการกระทำนั้น เช่น ละเมอถีบแจกันล้มทับหัวเด็กตาย ถือว่ามีแต่

การกระทำคือถีบแจกัน แต่เจตนาในการถีบแจกันให้ล้มไม่มีเพราะเป็นการละเมอซึ่งเป็นอาการที่ขาดรู้สำนึก

หรือมีเจตนาแต่ขาดการกระทำ เช่น ชักปืนออกจากเอวตั้งใจจะยิงนายหนึ่ง แต่ไม่ทันได้เล็งปืนไปยังนายหนึ่ง ก็ถูกนายสองปิดปืนหล่นเสียก่อน ถือว่าอยู่ในขั้นเตรียมการโดยมีเจตนาแล้ว แต่ยังมีได้ลงมือกระทำเพราะปืนหล่นมือตั้งแต่ยังมีทันได้เล็งเป้าที่ตั้งใจยิง

3. ผลคือความตาย ตามปกติศาลจะวินิจฉัยรวมไปกับการกระทำและเจตนา บางการกระทำผลเกิดสมเจตนา ในขณะที่บางการกระทำผลเกิดไม่สมหรือไม่เต็มตามที่เจตนา และมีอยู่ไม่น้อยที่ผลไม่เกิดเลย เช่น ยิงปืนไม่ถูกเป้าที่ตั้งใจยิง

แต่ยังมีผลอีกสองอย่างคือ ผลเกินเจตนาและผลที่กฎหมายให้ต้องรับโทษหนักขึ้น ถ้าเราเทียบเคียงกรณีตาม ป.อ.มาตรา 60 , 61 เกี่ยวกับการกระทำโดยพลาดและกระทำโดยสำคัญผิดในตัวบุคคลผู้ถูกกระทำ จะเห็นว่าทั้งสองกรณีนี้เป็นผลที่เกิดนอกเหนือเจตนาของผู้กระทำทั้งนั้น เช่น จำเลยใช้ปืนมีอำนาจร้ายแรงยิงนายหนึ่งตาย ลูกปืนทะลุอกนายหนึ่งไปถูกนายสองอีกคนหนึ่ง นายสองก็ตายด้วย กรณีนี้มาตรา 60 ถือว่าจำเลยยิงนายสองโดยเจตนาฆ่าด้วย ทั้ง ๆ ที่จำเลยไม่มีเจตนาฆ่านายสองเลย ซึ่งศาลฎีกาโดยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2852/2531 วินิจฉัยว่าการกระทำโดยพลาดต่อนายสองเป็นการฆ่านายสองโดยเจตนา

ถ้าเราพิจารณาล้อยกคำในมาตรา 60 จะเห็นว่า ผู้ใดเจตนาที่จะกระทำต่อบุคคลหนึ่ง แต่ผลของการกระทำเกิดแก่อีกบุคคลหนึ่งโดยพลาดไปนั้น กฎหมายอาจให้ตีความได้สองนัย คือ ยิงเป้าที่ตั้งใจยิงไม่ถูก กระสุนปืนพลาดไปถูกอีกคนหนึ่ง นัยหนึ่ง กับอีกนัยหนึ่ง ยิงเป้าถูกเป้าที่ตั้งใจยิงแล้วกระสุนปืนนั้นดันไปถูกคนอื่นด้วย ดังที่ศาลวินิจฉัยไว้ ซึ่งการตีความได้คลุมถึงทั้งสองนัยดังกล่าว ก็เป็นการบังคับใช้กฎหมายอย่างยุติธรรมดีเหมือนกัน

กรณีสำคัญผิดในตัวบุคคลตามมาตรา 61 ก็อนุโลมให้เป็นผลที่เกิดนอกเหนือเจตนาของผู้กระทำได้เช่นกัน โดยกฎหมายให้ถือว่าผู้กระทำได้กระทำโดยเจตนาแก่บุคคลที่ตนสำคัญผิดว่าเป็นเป้าที่มุ่งกระทำต่อด้วย เช่น นายหนึ่งกับนายสองเป็นฝาแฝด รูปร่างหน้าตาเหมือนกัน จำเลยตั้งใจจะฆ่าฝาแฝดหนึ่ง เห็นฝาแฝดสองเดินออกมาจากบ้าน ไม่ได้พิจารณาให้ดีสำคัญผิดคิดว่า เป็นฝาแฝดหนึ่งจึงยิงในทันที ปรากฏว่าถูกฝาแฝดสองตาย กฎหมายให้ถือว่าจำเลยกระทำโดยเจตนาฆ่าฝาแฝดสอง ทั้ง ๆ ที่จำเลยไม่ตั้งใจจะฆ่าฝาแฝดสองเลย

จากการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาข้างต้น สรุปได้ว่าเป็นการกระทำด้วยวิธีใดก็ได้ซึ่งส่งผลให้เกิดความตาย และต้องมีเจตนาในการกระทำนั้นด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนามีอยู่มากมายหลายฎีกา จึงขอยกคำพิพากษาศาลฎีกาที่สำคัญดังต่อไปนี้ วิเชียร (2548: 115 - 126)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7663/2540 ผู้ตายถูกจำเลยทำร้ายร่างกายโดยใช้มีดพร้าฟันบริเวณลำคอ 2 ครั้ง จนระบบหายใจเป็นอัมพาตและถึงแก่ความตายหลังเกิดเหตุประมาณ 56 วัน ปรากฏตามรายงานการชันสูตรพลิกศพของแพทย์ว่าการตายของผู้ตายเกิดจากภาวะหายใจล้มเหลวจากปอดอักเสบติดเชื้อซึ่งภาวะแทรกซ้อนจากระบบหายใจเป็นอัมพาตอันเนื่องจากไขสันหลังช่วงคอถูกทำลาย ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากการถูกจำเลยฟันทำร้ายทั้งสิ้น และผู้ตายถึงแก่ความตายขณะที่ยังต้องรักษาอาการที่เกิดจากการถูกจำเลยทำร้าย และไม่ปรากฏว่ามีเหตุพิเศษอื่นใดเกิดขึ้นกับผู้ตายอีก การตายของผู้ตายจึงเป็นผลธรรมดาที่เกิดจากการถูกจำเลยฟันทำร้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4563/2543 จำเลยถอดกางเกงเดินเข้าไปเพื่อข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายในขณะที่ผู้ตายไม่ได้สวมกางเกงและยื่นพิงลูกกรงระเบียงระดับสะพาน โดยผู้ตายมิได้อินยอมจำเลย ข่อมถึงเห็นได้ว่าหากผู้ตายหลบหลีกขัดขืนกระทำชำเราแล้วอาจจะตกลงไปจากระเบียงอาคารถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ตายดิ้นรนขัดขืนเพื่อมิให้จำเลยข่มขืนกระทำชำเราจนผู้ตายพลัดตกลงไปจากระเบียงอาคารจนได้รับบาดเจ็บและตายในเวลาต่อมา จึงเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำโดยเจตนาฆ่าผู้ตาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2431/2544 จำเลยกับพวกช่วยกันถีบผู้ตายกับผู้เสียหายที่ 1 ตกจากรถยนต์โดยสาร ขณะที่กำลังแล่นด้วยความเร็วประมาณ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ข่อมถึงเห็นผลได้ว่าผู้ตายอาจไปกระแทกผู้เสียหายที่ยืนอยู่ตรงบันไดตกจากรถไปด้วยกัน และศีรษะกับลำตัวของผู้ตายหรือผู้เสียหายอาจกระแทกกับพื้นถนนเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ เมื่อผู้ตายและผู้เสียหายตกจากรถทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายสาหัส ส่วนผู้เสียหายที่ 2 ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าผู้ตายและพยายามฆ่าผู้เสียหายทั้งสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7847/2544 การที่จำเลยกับผู้ตายมีสาเหตุขัดเคืองกันมาก่อนก่อนเกิดเหตุ ถือไม่ได้เสมอไปว่าจะเป็นการให้จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและไม่ปรากฏตามทางนำสืบของโจทก์ว่าหลังจากที่จำเลยและผู้ตายมีเรื่องขัดเคืองกันในครั้งก่อนแล้วจำเลยมีความอาฆาตคอยติดตามที่จะทำร้ายผู้ตายอีก ทั้งบ้านจำเลยและบ้านผู้ตายก็ได้อยู่จังหวัดเดียวกัน ผู้ตายเพิ่งมาบ้านที่เกิดเหตุซึ่งเป็นบ้านพ่อตาแม่ยายและอยู่ใกล้กับบ้านจำเลยในวันเกิดเหตุนั่นเอง การที่จำเลยฆ่าผู้ตายมิได้เป็นการช่มยิงแต่เป็นการใช้อาวุธปืนยิงจากข้างล่าง 1 นัด แล้วเดินตามขึ้นไปยิงผู้ตายบนบ้านที่เกิดเหตุอีก 1 นัด และยังใช้อาวุธมีดแทงทำร้ายผู้ตายต่อหน้าญาติจำเลยและญาติผู้ตายอีกหลายคน ผิดวิสัยที่จะเป็นการฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ความคิดของจำเลยที่จะฆ่าผู้ตายเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเมื่อเห็นผู้ตายที่บ้านที่เกิดเหตุโดยจำเลยมิได้มีการเตรียมการหรือมีการวางแผนมาก่อน จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 288 เท่านั้น

ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นความผิดต่างกรรมกัน แต่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทลงโทษตาม พ.ร.บ. อาวุธปืน ฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ. มาตรา 90 จึงไม่ถูกต้อง แต่โจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาจึงแก้ไขให้ถูกต้องโดยไม่เพิ่มเติมโทษจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1335/2545 คำให้การชั้นสอบสวนของพยาน ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีประกอบข้อพิจารณาของศาล เมื่อคำให้การชั้นสอบสวนของ ส. และ ว. สอดคล้องตรงกับคำให้การของ ข. ประจักษ์พยานโจทก์ พยานหลักฐานของโจทก์จึงฟังได้ว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันทำร้ายผู้ตาย และจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนสั้นยิงผู้ตาย

จำเลยทั้งสามร่วมกันทำร้ายผู้ตายและปรากฏว่าผู้ตายถึงแก่ความตายในเหตุการณ์ดังกล่าว โดยฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 รู้ว่าจำเลยที่ 1 มีอาวุธปืนไปด้วย ฉะนั้น จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายต้องรับผิดฐานฆ่าผู้ตายเป็นการเฉพาะตัว ส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ทำร้ายผู้ตายมาแต่ต้น จำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงต้องมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคหนึ่ง มิใช่มีความผิดตามมาตรา 295 ดังที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามา แต่เมื่อโจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาจึงแก้ไขเพียงปรับบทลงโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 เสียให้ถูกต้อง แต่ไม่อาจเพิ่มเติมโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2951/2545 จำเลยที่ 1 นั่งอยู่โต๊ะเดียวกันกับจำเลยที่ 2 เมื่อจำเลยที่ 2 ต่อสู้กับผู้ตาย จำเลยที่ 1 ชักอาวุธมีดออกมาเข้าไปช่วยจำเลยที่ 2 แม้จะไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย แต่จำเลยที่ 1 ก็อยู่กับจำเลยที่ 2 โดยตลอด อีกทั้งเข้าร่วมต่อสู้ด้วยและหลบหนีไปด้วยกัน เมื่อการตายของผู้ตายเกิดจากการที่จำเลยที่ 2 ใช้อาวุธมีดแทงร่างกายบริเวณที่สำคัญ ย่อมถือได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นตัวการร่วมในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นด้วย

ตามพฤติการณ์แห่งคดีการที่จำเลยทั้งสองร่วมกันฆ่าผู้ตาย มีสาเหตุจากการทะเลาะวิวาทกันและผู้ตายก็มีอาวุธมีดต่อสู้ด้วย โทษจำคุกที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดมานั้นหนักเกินไป สมควรลดลงให้เหมาะสมแก่รูปคดี แม้จำเลยที่ 2 ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจที่จะพิพากษาไปถึงจำเลยที่ 2 ด้วย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7144/2545 คำให้การของจำเลยในชั้นสอบสวนที่รับสารภาพว่าเป็นผู้ฆ่าและข่มขืน กระทำชำเราผู้ตาย ถือว่าเป็นพยานหลักฐานที่ใช้ยื่นจำเลยเพื่อพิสูจน์การกระทำผิดของจำเลยในชั้นพิจารณาของศาลได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 จำเลยให้การรับสารภาพแล้วยังนำพนักงานสอบสวนไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบ คำรับสารภาพของจำเลยและให้ถ่ายรูปไว้ด้วย โดยจำเลยมิได้นำพยานหลักฐานเข้าสืบหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ให้เห็นเป็นอย่างอื่น และจากการตรวจกางเกงชั้นในของจำเลยที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดมาจากจำเลยที่นุ่งอยู่ในวันถูกจับกุม ส่งไปตรวจหารหัสพันธุกรรม (ดีเอ็นเอ) ได้ความว่าได้รับรหัสพันธุกรรมตรงกับคราบเลือดของผู้ตาย นำเชื่อว่าคราบเลือดที่ติดอยู่กับกางเกงชั้นในของจำเลยเป็นของผู้ตาย พฤติการณ์ตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยมีน้ำหนักพอที่ทำให้ศาลเชื่อได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่งแล้ว

เมื่อผู้ตายได้ตายไปแล้วแต่จำเลยคิดว่าผู้ตายสลบไป จึงข่มขืนกระทำชำเราผู้ตาย จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายเพราะผู้ตายได้ถึงแก่ความตายไปก่อนแล้ว ไม่มีสภาพเป็นบุคคลตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 15

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 410/2546 จำเลยกับผู้ตายเล่นสนุกเกอร์พนันเอาทรัพย์สินกันแล้วเกิดเรื่องทะเลาะวิวาท แม้ผู้ตายจะเป็นฝ่ายลงมือทำร้ายจำเลยก่อนแต่การที่จำเลยให้กรรไกรเป็นอาวุธแทงสวนไปในทันทีที่ผู้ตายไม่มีอาวุธ และเมื่อผู้ตายถูกแทงแล้วเดินเข้าไปในซอยถือไม้กวาดเพื่อไล่ตีจำเลย หากจำเลยไม่ประสงค์จะต่อสู้กับผู้ตายย่อมหลบเลี่ยงเสียได้เพราะผู้ตายบาดเจ็บ

การที่จำเลยยังคงยืนอยู่ในที่เกิดเหตุจนกระทั่งผู้ตายถือไม้กวาดเข้ามาไล่ตีจำเลย จำเลยจึงวิ่งไปหยิบท่อนเหล็กเป็นน้ำดีผู้ตายจนล้มลง พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำเลยสมัครใจทะเลาะวิวาทกับผู้ตาย จะอ้างเหตุว่าจำต้องกระทำเพื่อป้องกันตัวไม่ได้

พฤติกรรมที่จำเลยใช้กรรไกรเป็นอาวุธแทงผู้ตายถูกกลางอกขวาทะลุซี่โครงขวาเยื่อหุ้มหัวใจทะลุ และใช้ท่อนเหล็กเป็นน้ำยาวประมาณ 20 นิ้วตีศีรษะผู้ตาย มีบาดแผลถึง 3 แห่ง มีเลือดออกที่หูขวาและสมองซ้ายวม ซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกายที่ทำให้ถึงแก่ความตายได้ จึงฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3039/2547 จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย จากการตรวจชันสูตรพลิกศพผู้ตาย ผู้ตายมีภาวะปอดบวมแทรกซ้อนจนถึงแก่ความตาย เหตุที่ทำให้ภาวะปอดบวมแทรกซ้อนก็เนื่องมาจากสาเหตุที่ผู้ตายได้รับบาดเจ็บจากการถูกยิง เห็นได้ว่า แม้ผู้ตายจะตายเนื่องจากมีอาการปอดบวมแทรกซ้อน แต่การแทรกซ้อนดังกล่าวก็สืบเนื่องโดยตรงจากบาดแผลที่ถูกยิงการตายของผู้ตายจึงเป็นผลโดยตรงจากการยิง การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสำเร็จ มิใช่เพียงการพยายามกระทำความผิด

จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตาย แม้ผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะรักษาบาดแผลไม่ดี หรือมีอาการปอดบวมแทรกซ้อนก็เป็นผลโดยตรงจากการกระทำของจำเลย จำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6535/2547 โจทก์นำสืบว่าจำเลยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายและมีเจตนาฆ่าผู้ตาย โดยจำเลยใช้มีดพร้าเป็นอาวุธฟันศีรษะอย่างแรง 1 ที จนกะโหลกศีรษะแยกออกเป็นสองซีก ผู้ตายถึงแก่ความตายทันที เมื่อจับกุมได้จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนว่า จำเลยใช้มีดพร้าฟันผู้ตายเป็นการป้องกันตัวเพราะผู้ตายจะใช้มีดพร้าฟันจำเลยก่อน จำเลยแย่งมีดพร้าได้จึงฟันผู้ตาย ส่วนจำเลยนำสืบว่าในวันเกิดเหตุจำเลยไปช่วยนาย ก. ก่อสร้างบ้าน ไม่ได้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โดยจำเลยมิได้นำสืบต่อผู้คดีว่าจำเลยใช้มีดพร้าของกลางฟันผู้ตายเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายหรือกระทำโดยบันดาลโทสะแต่อย่างใด ส่วนที่โจทก์อ้างส่งบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นพยานหลักฐานก็เพื่อสนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่า จำเลยใช้มีดพร้าฟันผู้ตายตามที่โจทก์นำสืบเท่านั้นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ตายจะทำร้ายจำเลยก่อนหรือผู้ตายข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรง ไม่มีพยานโจทก์ปากใดเบิกความถึง ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่จำเลยฎีกาว่า การที่จำเลยใช้มีดพร้าฟันผู้ตายเป็นการกระทำเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นการ

กระทำโดยบันดาลโทสะ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9 จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

จากคำพิพากษาฎีกาที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นเป็นคำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าคำพิพากษาฎีกาได้วิเคราะห์ถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา โดยวิเคราะห์เป็นขั้นตอนทั้งสาเหตุในการฆ่า การใช้อาวุธ วิธีการฆ่า จำนวนผู้กระทำความผิด ยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิด รวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการกระทำความผิด ฯลฯ

ความรุนแรงในครอบครัว

ความรุนแรงในครอบครัวเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมจิตวิทยาที่เกิดขึ้นมายาวนานแล้วในสังคมไทย แต่ดูเหมือนว่ายังไม่มียุทธศาสตร์ที่จะทำให้ความรุนแรงนี้ยุติลงได้ ครอบคลุมทั้งที่ค่านิยมและความเชื่อของผู้คนในสังคมยังให้ความสำคัญต่อเพศอย่างไม่เท่าเทียมกัน

ความหมายของความรุนแรงในครอบครัว

อรอนงค์ และ นรินทร์ (2542: 3-9) กล่าวว่า ความรุนแรงในครอบครัว หมายถึง พฤติกรรมและการกระทำใด ๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทั้งร่างกาย วาจา จิตใจ ทางเพศ โดยการบังคับขู่เข็ญ ทำร้าย ทบตี ตะคอก ต่อดจนคุกคาม จำกัดและกีดกันสิทธิเสรีภาพทั้งในที่สาธารณะและในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นผลหรืออาจจะเป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจแก่สมาชิกในครอบครัว

เมื่อเราพูดถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว เมื่อเกิดขึ้นแล้วอาจจะส่งผลกระทบต่อถึงทุกคนได้เสมอ ความรุนแรงในครอบครัวนั้นเกิดขึ้นได้ทั้งทางกาย วาจา และใจ

สาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว

ความรุนแรงในครอบครัวเกิดได้จากหลายสาเหตุ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

นวลจันทร์ (2548: 85-86) ได้แยกสาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว ดังนี้

1. การมีความเชื่อและค่านิยมในเรื่องเพศเป็นสำคัญ เพศจึงเป็นตัวกำหนดอำนาจ วัฒนธรรมของสังคมบางประเทศจะให้ความสำคัญแก่เพศชายมากกว่าเพศหญิงมาก เป็นผลทำให้ แนวทางการปฏิบัติของสังคมภายนอกและสังคมในครอบครัวยกย่องให้บิดาหรือสามีมีอำนาจ อย่างสิ้นเชิง
2. สาเหตุจากภาวะเศรษฐกิจ สืบเนื่องจากประเพณีวัฒนธรรมที่กำหนดให้ชายเป็นผู้นำ เป็นผู้หาเงินเลี้ยงครอบครัว ดังนั้นผู้ที่มีสถานภาพและบทบาท (status and role) ทางเศรษฐกิจจึง คุมอำนาจการใช้จ่ายตลอดจนการมีอำนาจสั่งการได้ทุกอย่างในครอบครัว ผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ถูก มอบหมายให้ดูแลจัดการครอบครัวทั้งปวง ได้แก่ ทำอาหาร ทำความสะอาด เลี้ยงดูลูก และการ ปรนนิบัติสามี เมื่อครอบครัวใดประสบปัญหาความยากจนขาดแคลนก็ยิ่งเกิดความรุนแรงเพิ่มขึ้น เป็นลำดับ ภาวะเศรษฐกิจจึงมีความสัมพันธ์กับความรุนแรง ซึ่งก็จะออกมาในรูปแบบต่างๆ กัน
3. เหตุผลจากบุคลิกภาพของสามีและภรรยา ตามแนวคิดของ อัลเฟรด แอดเลอร์ ซึ่งเชื่อว่า การกระทำความผิดมีเหตุมาจากบุคลิกเฉพาะตัว (individualization) สอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิทยา เอกัตบุคลิก ทุกคนมีเอกลักษณ์ซึ่งก็เป็นอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรมการกระทำ สิ่งเหล่านี้เกิด จากกรรมพันธุ์ สิ่งแวดล้อม การเลี้ยงดูและประสบการณ์ สิ่งสำคัญการเลียนแบบจากครอบครัว เดิมที่เขาเติบโตมา เขาได้ซึมซับจากพ่อและแม่ซึ่งเป็นต้นแบบไว้อย่างไรบ้าง ถ้าคนๆ นั้นได้เห็น ได้รับความรู้ที่พ่อเข้มแข็งแม่ พ่อใช้อำนาจและใช้กำลังทำกับแม่ไปในรูปแบบรุนแรงทั้งทำร้ายร่างกาย การใช้คำพูดก้าวร้าวดูค่าด้วยคำหยาบ คนๆ นั้นก็就会有ความคุ้นเคยกับความรุนแรงเช่นนี้ จนคิดและ รับว่าเหตุการณ์เหล่านี้ไม่รุนแรง เขาจึงใช้วิธีการเหล่านี้กับภรรยาและลูกของเขาในภายหลัง เมื่อ เขามีครอบครัว ดังนั้นประสบการณ์ในอดีตจึงเป็นทักษะที่เขาจะนำมาใช้กับครอบครัวปัจจุบัน

จากสาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรงในครอบครัวสรุปได้ว่า ความรุนแรงในครอบครัวเกิดจากการมีค่านิยมในเรื่องเพศโดยให้ความสำคัญกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง สภาวะเศรษฐกิจและบุคลิกภาพของสามีและภรรยา

ความรุนแรงในครอบครัวกับการกระทำผิด

ความรุนแรงในครอบครัวกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระทำผิด

Schafer and Knudten (1966 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2534: 82) ได้กล่าวว่า สภาพบ้านแตกเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกระทำผิด ลักษณะบ้านแตกแบ่งออกได้ 2 ชนิด คือ

1. การแตกแยกทางสภาพครอบครัว คือแตกแยกทางกายภาพ ครอบครัวที่บิดามารดาถึงแก่กรรมหรือหย่าร้างกัน บิดามีมารดาเลี้ยง มารดามีบิดาเลี้ยงหรือบิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่ เด็กในครอบครัวบ้านแตกแบบนี้จะขาดความรักใคร่ทะนุถนอม อันจะได้รับจากครอบครัว รู้สึกว่าหวาดกลัวการเอาใจใส่จากบิดามารดา

2. การแตกแยกทางจิตใจ คือ ครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน แต่มักมีการทะเลาะวิวาทกัน หรือมีความขัดแย้งกันอย่างรุนแรง หรือการที่บิดามารดาทำตนไม่เหมาะสมจนเด็กไม่รักใคร่นับถือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่แตกแยกเช่นนี้ก็จะขาดความสุขและความอบอุ่นเช่นเดียวกัน และมักจะกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากสังคม อันเป็นการทดแทนความรักและความอบอุ่นที่ตนไม่ได้รับเช่นคนอื่น ๆ หรือเป็นการกระทำผิดที่ไม่ได้เจตนาทั้งนี้เนื่องมาจากขาดการอบรมสั่งสอนที่ดีนั่นเอง

ชาย (2517: 90-91) ได้กล่าวถึงลักษณะครอบครัวที่แตกร้างที่ส่งผลให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำผิด คือ บิดามารดาไม่ปรองดองกัน (Marital Discord) ความไม่ปรองดองของบิดามารดา การทะเลาะวิวาทโต้เถียงแตกร้างกันบ่อย ๆ จะทำให้เด็กมีความรู้สึกสับสนวุ่นวาย และกระวนกระวายใจ จิตใจที่เต็มไปด้วยความดิ่งเครียด รู้สึกว่าบ้านเป็นสถานที่ที่ไม่น่าอยู่และไม่ปลอดภัย ขาดความอบอุ่นใจและทำให้คิดไปว่า โลกเรานี้ก็เป็นที่ไม่น่าอยู่และเต็มไปด้วยภัยอันตรายต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้ก็เพราะเวลาที่พ่อแม่ทะเลาะวิวาทหรือแตกร้างไม่ปรองดองกัน เด็กก็มักจะเกิดความเสียใจและไม่สบายใจ ยิ่งได้เห็นความรุนแรง ความไม่เป็นธรรม การทุบตีกัน ก็ยิ่งจะทำให้เด็กเสียใจ

มากขึ้น พ่อแม่บางคนไม่ปรองดองกัน หรือวิวาทโต้เถียงกันแล้ว มาระบายอารมณ์ร้ายเอากับลูก ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความเจ็บช้ำจิตใจ และประหลาดใจด้วยว่า ทำไมพ่อแม่จึงทำกับเขาอย่างนั้น และทำให้คิดว่าพ่อแม่เองแท้ ๆ ยังทำได้ คนอื่นจะยิ่งโหดร้ายสักเพียงไหน ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยและไม่ไว้วางใจคนอื่น ๆ หมด เห็นว่าโลกเป็นสถานที่ที่ไม่น่าอยู่ เด็กอาจจะหนีออกจากบ้านเที่ยวเตร่เตร่ไป และไปเข้าพวกเข้าหมู่ที่ไม่ดี ประพฤติตัวไปในทางเสื่อมเสีย เด็กบางคนอาจรู้สึกเศร้าสลดใจและมีความรู้สึกขุ่นมัวอยู่ในจิตใจ การเรียนไม่ได้ผล เลยทำให้เบื่อโรงเรียน หนีเที่ยวและประพฤติดนไม่สมควรได้

โสภา (2537: 27) ได้กล่าวถึงความรักใคร่กลมเกลียวของบิดามารดาว่า มีผลต่อสุขภาพจิตของเด็กเป็นอย่างมาก เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดารักใคร่กลมเกลียวกันเข้าใจกัน อยู่ด้วยกันอย่างมีเหตุมีผลทำให้เด็กมีความสุข มีความใกล้ชิดบิดามารดา มีสุขภาพจิตดี มองโลกในแง่ดี มีความอบอุ่นใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง มีเหตุมีผล โอกาสที่จะถูกชักจูงไปในทางที่ผิดมีน้อยมาก เด็กจะรับแต่สิ่งดีงามทำให้เติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายสติปัญญาและความนึกคิด ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาขาดความรักใคร่กลมเกลียว มีการทะเลาะวิวาทกันอยู่ตลอดเวลา เจรจากันด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย ดบตีกันอยู่เสมอ และใช้ลูกเป็นที่ระบายอารมณ์ จะมีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างมาก ทำให้เด็กเติบโตขึ้นกลายเป็นเด็กก้าวร้าวในอนาคต เพราะรับแต่สิ่งไม่ดีงามจากพ่อแม่ไว้ตลอดเวลา ไม่มีความรักความผูกพันกับครอบครัว ไม่ชอบอยู่บ้าน ไม่ชอบเล่าเรียน ชอบหนีโรงเรียน เข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ประพฤติดนไม่เหมาะสม กลายเป็นเด็กก้าวร้าวเกร เป็นด้น ในกรณีที่บิดามารดาแยกกันอยู่อันเนื่องมาจากสาเหตุ ดายจาก หย่าร้าง ละทิ้งหรือแยกกันอยู่เฉย ๆ อันเป็นเหตุให้องค์ประกอบทางครอบครัวไม่สมบูรณ์ เด็กจะมีความรู้สึกว่าหิว ขาดความรักความอบอุ่น ขาดความสุข กลายเป็นเด็กมีปัญหาซึมเศร้า ไม่ร่าเริง หาทางชดเชยให้กับสิ่งที่ตนเองขาดไปในทางที่ผิด ง่ายต่อการถูกเพื่อนฝูงชักจูงไปในทางที่ผิดได้ จากการศึกษาเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมที่มีผลต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่นในเขตเมืองพบว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่หรือหย่าร้างกัน จะมีทัศนคติต่อตนเองในทางด้านลบจำนวนมากที่สุดจะชอบการทะเลาะเบาะแว้งกัน ชอบก่อเรื่อง ไร้ใจไม่ได้ ดิฉยาเสพยัตติ ดิดเกล้า ดิดบุหรี และเล่นการพนัน

Taft and England (1964 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 96) ได้กล่าวถึงลักษณะของครอบครัวที่ทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้โดยสรุปดังนี้ คือ

1. สมาชิกในครอบครัวขาดศีลธรรม ติดเหล้า ติดยาเสพติด หรือทำมาหากินด้วยการประกอบอาชญากรรม
2. ครอบครัวที่ขาดพ่อ ขาดแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่ อันเนื่องมาจากการหย่าร้าง หรือทำมาหากินด้วยการประกอบอาชญากรรม
3. ครอบครัวที่พ่อแม่เลยไม่ได้ให้การอบรมสั่งสอน
4. ครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา คือขาดความรัก ขาดการเอาใจใส่ต่อกัน อิจฉาริษยากัน อยู่ร่วมกันมาก และมีญาติเข้าสอดแทรกเป็นปัญหาอยู่ตลอดเวลา
5. ครอบครัวที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจยากจน ต้องประกอบอาชีพจนไม่มีเวลาใกล้ชิด หรืออบรมสั่งสอนลูก

จากลักษณะครอบครัวที่กล่าวมาทั้ง 5 ข้อ เป็นลักษณะของครอบครัวที่แตกแยกทำให้เด็กมี ปัญหาทั้งร่างกายและจิตใจ บิดามารดาไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดีของเด็ก เด็กจะรับรู้แต่สิ่งที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากครอบครัวมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการปฏิบัติของเรา ถ้าครอบครัวไม่ยึดมั่นในระเบียบวินัย เช่น ไม่เคารพกฎหมาย หรือไม่ยึดมั่นในประเพณีอันดีงาม คนในครอบครัวก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเด็กหรือเยาวชน ถ้าถูกรับรู้เช่นนั้นก็ย่อมเข้าใจว่า นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จึงปฏิบัติเรื่อยมา เมื่อเติบโตขึ้นก็จะมีพฤติกรรมก้าวร้าว และกระทำผิดได้ง่าย

Skinner (1938 อ้างถึงในนวลจันทร์, 2548: 83-84) ได้ให้แนวคิดในผลของการที่เด็กถูกลงโทษดังนี้ การลงโทษ ทำให้ผู้รับโทษมีพฤติกรรมเก็บบก เมื่อเก็บไว้นานๆ ต่อมาอาจเก็บไม่อยู่ ก็จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปแบบต่างๆ เช่น ตอบโต้กับพ่อแม่โดยตรงหรือหาทางออกเพื่อทดแทนความรู้สึกลงโทษด้วยการไปเป็นหัวโจกของเพื่อน เป็นหัวหน้าออกคำสั่งแล้ว ร่วมกันกระทำความผิด การเปลี่ยนที่จากการจะกระทำต่อพ่อแม่มาเป็นการทำผิดด้วยการเป็นผู้นำเพื่อนหลายๆ คน นับว่าเป็นกลไกการป้องกันตัวเองอย่างหนึ่งที่เรียกว่า การย้ายที่ (displacement) คือ ย้ายออกจากพ่อแม่มาที่เพื่อน

เราจะเห็นได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญทางสังคมที่หล่อหลอมสมาชิกในครอบครัวให้เป็นคนดี มีคุณธรรม ครอบครัวที่ใช้ความรุนแรง เช่น พ่อแม่ตีกัน ทะเลาะกัน และพ่อแม่ที่มีบุคลิกภาพก้าวร้าวจะเลี้ยงลูกด้วยความรุนแรง สาเหตุของความรุนแรงในครอบครัวมีหลายสาเหตุ ทั้งในเรื่องค่านิยมที่เพศชายเป็นใหญ่ สถานะเศรษฐกิจ รวมถึงบุคลิกภาพของสามีและภรรยา นอกจากนี้ การลงโทษที่รุนแรงเกินไปไม่ว่าจะเป็นการเขี่ยดิน ใช้กำลัง การใช้คำพูดดูด้วยคำหยาบ การใช้ให้ทำงานหนัก และการทำร้ายร่างกาย มีส่วนทำให้สมาชิกในครอบครัวเลียนแบบพฤติกรรมความรุนแรงและมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดได้

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เป็นการรับรู้ เรียนรู้จากประสาทสัมผัส หรือสิ่งที่เกิดขึ้นและได้พบเจอในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

Rogers (1961 อ้างถึงใน ศรีเรือน, 2544: 127-128) อธิบายว่า บุคลิกภาพของมนุษย์ถูกหล่อหลอมและผลักดันจากประสบการณ์ของบุคคลตั้งแต่แรกเกิดเป็นต้นมา และตลอดไปจนจบชีวิต จึงอาจกล่าวได้ว่าประสบการณ์ของบุคคลเป็นแกนนำบุคลิกภาพ

ประสบการณ์เป็นสิ่งที่บุคคลสำนึกรู้เฉพาะตน (Phenomenal field) ผู้อื่นสามารถล่วงรู้และเรียนรู้ถึงประสบการณ์ของคนอื่นได้เฉพาะบางส่วนบางแง่มุมเท่านั้น พฤติกรรมใด ๆ ของบุคคลอยู่ใต้อิทธิพลของประสบการณ์เฉพาะตัวของเขามากกว่าข้อเท็จจริง ตัวอย่างเช่น เด็กที่ร้องไห้ก่ลัวหมาเห่าเพราะเขาเคยถูกหมาดุกัดหรืออาจเคยถูกพี่เลี้ยงขู่ให้ก่ลัวหมาจนจำฝังใจ หญิงหม้ายผู้ไม่กล้าแต่งงานใหม่ทั้ง ๆ ที่มีคนดี ๆ มาชอบพอมากมาย เพราะเคยมีประสบการณ์ชีวิตคู่อันขมขื่นมาก่อน ฯลฯ

ประสบการณ์ของบุคคลมีทั้งส่วนสำนึกและจิตใต้สำนึก คนสื่อสารประสบการณ์ที่ตนสำนึกรู้ต่อตัวเองและต่อผู้อื่นด้วยระบบสัญลักษณ์ ประสบการณ์ส่วนจิตใต้สำนึกบางอย่างบุคคลไม่สามารถสื่อสารด้วยระบบสัญลักษณ์ใด ๆ ได้ทั้งต่อตัวเองและต่อผู้อื่น (คล้าย ๆ ถูกเก็บกด แอบซ่อนอยู่ในใจจนเจ้าตัวไม่เข้าใจหรือบางอย่างก็มีลักษณะซับซ้อนเป็นปม เป็นเงื่อนตาย จนตนเองไม่สามารถหยั่งรู้ พูดไม่ออกบอกไม่ถูก) แต่คนทั่วไปสามารถสื่อสารประสบการณ์จิตใต้สำนึกส่วนที่ไม่ซับซ้อนต่อตนเองและต่อผู้อื่นได้

ทั้งประสบการณ์จิตสำนึกและจิตใต้สำนึก ทั้งที่สามารถสื่อสารได้และสื่อสารไม่ได้ เป็นพลังกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม

Sutherland (1966 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540: 123) กล่าวว่า พฤติกรรมการกระทำความผิดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้มิใช่มีมาแต่กำเนิดหรือสืบทอดทางสายเลือดกรรมพันธุ์ (heredity) พฤติกรรมการกระทำความผิดเรียนรู้จากการปะทะสังสรรค์กับคนอื่น ๆ (interaction) ในกระบวนการติดต่อสื่อสารทั้งคำพูด และกิริยา

Tarde (1904 อ้างถึงใน สุดสงวน, 2546: 72-73) ซึ่งเป็นนักอาชญาวิทยาได้เสนอแนวคิดด้านจิตวิทยาเกี่ยวกับการเลียนแบบ ทาร์ดเชื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมนั้นจะมีผลทำให้บุคคลสามารถเลียนแบบพฤติกรรมกันได้ ตัวอย่างในภาพยนตร์ โทรทัสน์ หรือสื่อหนังสือพิมพ์ ต่างก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอาชญากรได้ทั้งสิ้น

จากแนวคิดเรื่องประสบการณ์สรุปได้ว่า ประสบการณ์ที่ได้รับจะส่งผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของมนุษย์โดยจะมีทั้งประสบการณ์ที่ได้รับโดยตรงซึ่งเป็นการกระทำด้วยตนเอง และประสบการณ์ที่ได้รับโดยอ้อมซึ่งเป็นการได้รับจากสื่อต่าง ๆ ดังนั้นถ้าได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีอาจนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายได้ อีกทั้งยังมีประเด็นของการเลียนแบบพฤติกรรมซึ่งการเลียนแบบเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ถ้าคนเราเลียนแบบพฤติกรรมในทางที่ดีก็มีแนวโน้มมีการกระทำในทางที่ดี แต่ถ้าเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่ดีก็อาจมีแนวโน้มกระทำความผิดได้

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น (Adolescence)

เนื่องจากผู้กระทำความผิดมีอายุระหว่าง 18- 25 ปี ซึ่งอยู่ในกลุ่มวัยรุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นพอสังเขป ดังนี้

ความหมายของวัยรุ่น

Dusek (1987: 4-5) ได้ให้ความหมายของคำว่าวัยรุ่น (Adolescence) หมายถึงวัยที่เชื่อมระหว่างการเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ อันเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ เด็กวัยรุ่นจึงไม่ใช่เป็นเพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายถึงการเจริญเติบโตทางสังคมซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมของแต่ละที่

วัยรุ่น หรือ Adolescence มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า Adolescere หมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To grow into maturity) การที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นการมีวุฒิภาวะนั้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ไปด้วยพร้อมๆ กัน วัยรุ่นแต่ในแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกัน ประเทศที่พัฒนาแล้วเด็กจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าประเทศด้อยพัฒนา ในการเข้าสู่วัยรุ่นของเด็กชายและเด็กหญิงนั้นถือเอาการเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศเป็นเกณฑ์ โดยเด็กผู้หญิงนับตั้งแต่งการมีประจำเดือน และผู้ชายก็นับจากการหลั่งน้ำอสุจิเป็นครั้งแรก

พรพิมล (2539: 22-23) วัยรุ่นสามารถแบ่งช่วงพัฒนาการได้เป็น 3 ตอน คือ

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) เด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นก่อนเด็กชายโดยจะเข้าสู่ช่วงอายุวัยรุ่นตอนต้นระหว่าง 13-15 ปี และเด็กชายจะอยู่ในช่วงระหว่าง 15-17 ปี เป็นช่วงที่ร่างกายของทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมีการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่สมบูรณ์ขึ้นมา
2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) เด็กหญิงจะมีอายุระหว่าง 15-18 ปี และเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 17-19 ปี มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายลดน้อยลง แต่จะเพิ่มทางด้านเจตคติและความรู้สึกนึกคิด ในลักษณะที่ค่อยเป็นค่อยไป มีลักษณะบุคลิกภาพภายนอกที่ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามมากขึ้น เช่น ใบหน้าอímเอิบ ดวงตาเป็นประกาย ผมดำนุ่มสลวย มีลักษณะของความเป็นหญิงความเป็นชายที่เด่นชัด
3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) เด็กหญิงจะมีอายุระหว่าง 18-20 ปี และเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 19-21 ปี เป็นระยะที่พัฒนาการด้านต่าง ๆ เข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบพัฒนาการด้านอารมณ์ และความรู้สึกนึกคิด และสติปัญญาจะเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ เด็กวัยนี้มีความพยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม พยายามหัดคิดและตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความกระตือรือร้นที่จะแสดงให้เห็นว่าตนไม่ใช่เด็กอีกต่อไป มีความต้องการในการสร้างความประทับใจในเรื่องต่าง ๆ และพิสูจน์ให้เห็นความสามารถว่าตนทำได้ และต้องการสิทธิเท่าเทียมกับผู้ใหญ่

ความต้องการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการหลายด้านซึ่งมีมากมายจนอาจกล่าวถึงไม่หมด จึงขอยกความต้องการบางอย่างมากล่าวถึง ดังนี้ ศรีเรือน (2545: 360-361)

1. ต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ใต้คำสั่ง คำบังคับของผู้ใดโดยเฉพาะบุคคลผู้มีอำนาจหรือผู้สูงกว่า รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะเด็กวัยรุ่นเชื่อว่าลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่คือ ความเป็นอิสระจากผู้ที่มิอำนาจเหนือตน
2. ต้องการมีตำแหน่ง (status) รวมทั้งต้องการความสนับสนุน (approval) ทั้งจากผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมรุ่น
3. ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ บางครั้งรวมทั้งความท้าทายตื่นเต้น กลียดความจำเจซ้ำซาก ซบเซา ซบเซา ยิ่งถูกห้ามยิ่งอยากลอง ฉะนั้นระยะนี้ เด็กวัยรุ่นไม่ว่าที่ไหน สมัยใด มักชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ เด็กบางคนอาจชอบลองสิ่งที่ไม่ดี ๆ เช่น ยาเสพติด ประพฤติผิดทางเพศต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคมและสถาบัน เพื่อจะดูว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร หรือบางคนอยากลองเพื่อประชดชีวิต
4. ความต้องการรวมพวกพ้อง มีกลุ่มก้อน เป็นความต้องการค่อนข้างสูง เพราะการรวมพวกพ้องเป็นวิถีทางให้เด็กได้รับสนองความต้องการหลายประการ เช่น ความรู้สึกอบอุ่นใจ การได้รับการยกย่อง ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน
5. ความต้องการความรู้สึกมั่นคง อบอุ่นใจและปลอดภัย เพราะเด็กมีอารมณ์หวั่นไหวง่าย เปลี่ยนแปลงง่าย สับสนและลังเลง่าย เด็กจึงมีความต้องการเช่นนี้ค่อนข้างสูง
6. ความต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรม เด็กถือว่าความยุติธรรมเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ เด็กจึงให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อความถูกต้องยุติธรรมตามทัศนคติของตนเองเป็นอย่างยิ่ง และอยากทำอะไรหลาย ๆ อย่างเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมทั้งในแง่ส่วนบุคคลและสังคม

7. ความต้องการความงามทางร่างกาย ไม่ว่าจะวัยรุ่นชายหรือหญิงต้องการให้คนรู้สึกชื่นชมเกี่ยวกับบุคลิกของตนเองตามเพศของตนทั้งสิ้น เพราะคิดว่าความงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคม และดึงดูดใจเพศตรงข้าม ฉะนั้นจึงให้ความเอาใจใส่ต่อการออกกำลังกาย ลักษณะอาหารที่รับประทาน ทรงผม เสื้อผ้า เครื่องประดับ สุขภาพอนามัย ความงามทางกายนับเป็นส่วนหนึ่งของความภูมิใจและมั่นใจตัวเองของวัยรุ่นด้วย

8. ความต้องการประพฤตินตามบทบาททางเพศของตน เป้าประสงค์เหล่านี้ลึกซึ้งมากในขณะนี้ ผู้ที่มีความรู้สึกว่าตนเอง “ไม่สมเป็นชายชาตรี” หรือ “ไม่สมเป็นหญิงสาว” จะรู้สึกไม่แน่ใจและไม่สบายใจเกี่ยวกับตนเอง ความสำนึกเช่นนี้ถ้าบังเกิดกับคนใดแล้ว ผู้นั้นย่อมพยายามแก้ไขทุกวิถีทาง โดยทั่วไปทั้งหญิงและชายวัยรุ่นพยายามจะประพฤติตนเพื่อให้ “ดูงดงามสมเป็นสุภาพสตรี” หรือ “ดูแข็งแรงบึกบึนสมเป็นชายชาตรี” ตามแบบที่ตนนิยม ส่วนผู้ที่รู้ตัวว่ามีบทบาททางเพศแบบลัทธิเพศก็มักรวมกลุ่มกับผู้ที่มียุทธลักษณะคล้ายกัน ยิ่งสังคมปัจจุบันยอมรับสิ่งเหล่านี้ยิ่งเปิดเผย การรวมกลุ่มของพวกนี้ในสังคมเพศของตัวเองก็ยิ่งเกาะกลุ่มกันแน่นแฟ้นและเปิดเผยยิ่งขึ้น

9. ความต้องการเลือกอาชีพ เด็กวัยรุ่นโตพอที่จะมองเห็นความสำคัญของอาชีพ และเข้าใจว่าอาชีพนำมาซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อาชีพเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสถานะความเป็นผู้ใหญ่ที่คนใดจะมีอาชีพอย่างไรนั้นจะต้องมีความรู้เป็นฐาน เด็กบางคนซึ่งไม่เคยสนใจและเตรียมตัวเพื่อเลือกอาชีพจะเริ่มมีความต้องการนี้ในขณะนี้ ทั้งจากความประสงค์ภายในตนเองหรือและจากอิทธิพลของเพื่อนร่วมวัย พ่อแม่ผู้ปกครอง และสังคม

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่ชอบแสวงหาประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ๆ รวมทั้งความท้าทายตื่นเต้น เกลียดความจำเจซ้ำซาก ชอบทดลอง ยิ่งถูกห้ามยิ่งอยากลอง มักชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ระเบียบต่างๆ เด็กบางคนอาจชอบลองสิ่งที่ผิดๆ ซึ่งอาจจะนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายได้

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาและค้นคว้าผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีผลงานวิจัยหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ไพสิฐ (2538) ศึกษาถึงปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักโทษเด็ดขาด ในคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายจากเรือนจำกลางคลองเปรม กรุงเทพมหานคร จำนวน 207 คน ทำการเก็บข้อมูลตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ไคว์ – สแควร์ ซึ่งใช้สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยกำหนดค่านัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ.05

ผลการวิจัยพบว่า ประชากรเป็นเพศชายทั้งหมด มีอายุเฉลี่ยขณะกระทำความผิดประมาณ 27 ปี มีระดับการศึกษาไม่สูงกว่าชั้นประถมศึกษา ร้อยละ 52.6 มีสถานภาพสมรส โสด ร้อยละ 58.9 อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 43.5 ประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 45.4 มีรายได้ระหว่าง 3,000 บาท จนถึงไม่มีรายได้ ร้อยละ 47.8 สำหรับการกระทำความผิด ประชากรส่วนใหญ่กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ร้อยละ 47.8 อาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิดมากที่สุด ได้แก่ ปืน และมีด ในร้อยละเท่าๆ กัน คือ 35.7 กระทำความผิดมากที่สุดในช่วงเวลากลางคืน ระหว่าง 18.01 – 24.00 น. ร้อยละ 55.6 และพบว่าปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ มีผลต่อการกระทำความผิดมากกว่าปัจจัยทางสังคม ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ไม่พบว่า ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย สถานที่เกิด เหตุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการกระทำความผิด ช่วงเวลา และปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ สภาพไร่กุลหมาย การคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการประกอบอาชญากรรม ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว อิทธิพลจากสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์กับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภัสรา (2538) ศึกษาถึงสาเหตุการกระทำความผิด และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมกับลักษณะการกระทำความผิด ของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ต้องขังในทัณฑสถาน วิทยุหนุ่มบางเขน จำนวน 278 คน ซึ่งคัดเลือกโดยการใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง อย่างง่าย ทำการเก็บข้อมูลตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือร้อยละ ซึ่งใช้สำหรับข้อมูลทั่วไป และค่าไคสแควร์ ซึ่งใช้สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยกำหนดค่านัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุการกระทำความผิดที่สำคัญที่สุดของผู้ต้องขัง คือ เมาสุรา รองลงมา ได้แก่ เพื่อนชวน, ต้องการเงิน และมีความแค้นส่วนตัว ตามลำดับ สำหรับปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำความผิด ของผู้ต้องขังวิทยุหนุ่มมี 4 ประการ ประการแรก คือ สภาพแวดล้อมภายใน ครอบครัว อันได้แก่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและวิธีการอบรมเลี้ยงดู ประการที่สอง คือ การคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ประการที่สาม คือ สภาพแวดล้อมทางการศึกษา อันได้แก่ การให้ความดูแลเอาใจใส่ของครู และวิธีการลงโทษที่รุนแรง ประการสุดท้าย คือ อิทธิพลจากสื่อมวลชน

ธีรพล (2540) ศึกษาภูมิหลัง เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ รวมตลอดถึงสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของบิดามารดาของเด็ก และเยาวชน เพื่อศึกษาให้ทราบถึง ปัจจัยต่างๆ ที่เป็นสาเหตุ ของการกระทำความผิดเด็กและเยาวชน และเพื่อหามาตรการแก้ไข การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิดคดีอุกฉกรรจ์ (ฆ่า ข่มขืน ปล้นทรัพย์และชิงทรัพย์) ในกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาเด็กและเยาวชนชายที่ศาลได้พิพากษาแล้ว และได้การฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ชาย (บ้านกรูณา) สถานฝึกและอบรม เด็ก (บ้านมูทิตา) และสถาน กักและอบรม (บ้านอุเบกขา) ทั้งหมดจำนวน 108 ราย การเก็บ รวบรวม ข้อมูลใช้แบบสอบถาม ทั้งนี้การนำเสนอข้อมูลได้ใช้ อัตราส่วน ร้อยละ และหาความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปร โดยใช้ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square)

ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากสื่อสารมวลชนกับการกระทำ ความผิดคดีอุกฉกรรจ์ของเด็ก และเยาวชน มีความสัมพันธ์ ส่วน บรรยากาศในครอบครัว ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย การคบเพื่อน และฐานเศรษฐกิจของครอบครัว กับการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ ของเด็กและเยาวชนชายไม่มีความสัมพันธ์กัน โดยมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

พุทธิเดช (2542) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดในคดี อุกฉกรรจ์และ สะเทือนขวัญของผู้กระทำผิดวัยหนุ่ม เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกัน แก้ไขปัญหา การกระทำผิด ของวัยหนุ่มเกี่ยวกับการก่อคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ

โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามผู้ต้องขังวัยหนุ่มในทัณฑสถานวัยหนุ่ม กลางทั้งสิ้นจำนวน 250 ราย และทำการ สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้ต้องขังวัย หนุ่มในทัณฑสถานวัยหนุ่มจำนวน 10 ราย เพื่อรวบรวมข้อมูลมาประกอบการวิเคราะห์ สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และการทดสอบความสัมพันธ์ด้วย ค่าไคสแควร์ (Chi-square) ซึ่งทดสอบด้วย ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ และวิเคราะห์ เนื้อหา สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาพบว่า สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ การมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข สภาพถิ่นที่อยู่ รายได้ของครอบครัว ภาระหนี้สิน การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวหรือเครือญาติ ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด ในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ส่วนปัจจัยด้านการคบเพื่อนและความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมี ความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ แต่เป็นไปในทิศทางที่ ตรงกันข้าม กับสมมติฐานการวิจัย

พิทักษ์พงษ์ (2542) ศึกษาลักษณะทั่วไปและปัจจัยที่มีความ สัมพันธ์กับการกระทำความผิด คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม

ศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังวัยหนุ่มที่กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่ต้องขัง อยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ในปี พ.ศ.2543 จำนวน 312 คน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. ผู้ต้องขังวัยหนุ่มส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 21-25 ปี เป็น โสด มีการ ศึกษาระดับประถมศึกษา มีงานทำ มีเงินเดือนมากกว่า 3,000 บาท อาศัยอยู่ในชนบท 2. ผู้ต้องขังวัยหนุ่มส่วนใหญ่ก่อนกระทำผิดอาศัยอยู่กับครอบครัว และมีพฤติกรรม ที่เกี่ยวข้องกับ อบายมุข เช่น ดื่มสุรา สูบบุหรี่ และเที่ยวเตร่ยามค่ำคืนเป็นประจำ 3. การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำ ความผิดคดีอุกฉกรรจ์ และสะเทือนขวัญของ ผู้ต้องขังวัยหนุ่ม พบว่า สาเหตุการกระทำผิดคดีอุก ฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้ต้องขัง วัยหนุ่มที่กระทำความผิดคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา มีสาเหตุเนื่อง จากบันดาลโทสะ ผู้ต้องขัง วัยหนุ่มที่กระทำความผิดคดีปล้นทรัพย์และชิงทรัพย์ มีสาเหตุเนื่องมา

จากต้องการเงินหรือ ทรัพย์สิน 4. อายุขณะกระทำผิดและภูมิฐานะของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม อาชีพก่อน ถูกจับกุม ภาวะ หนี้สิน ฐานะความเป็นอยู่ ชีวิตสมรสของบิดามารดา และลักษณะที่อยู่อาศัย การมีญาติสนิท เพื่อนหรือบุคคลที่คุ้นเคยกับการกระทำผิดกฎหมายหรือเคยต้องโทษจำคุก มีความสัมพันธ์กับ การกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ณัฐวิทย์ (2543) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ค่านิยมและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการกระทำ ความผิดฐานฆ่าคนตายของผู้ต้องขัง ในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อหาสาเหตุทางสังคมในการ กระทำความผิดฐาน ฆ่าคนตาย

ทำการศึกษาผู้ต้องขังที่กระทำความผิดฐานฆ่าคนตายและพยายามฆ่า ในเรือนจำในจังหวัด นครศรีธรรมราช 3 แห่ง คือ เรือนจำกลางจังหวัด นครศรีธรรมราช เรือนจำจังหวัดทุ่งสง และเรือน จำจังหวัดปากพนัง ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 200 คน นอกจากนี้ยังได้ทำการ สัมภาษณ์ แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้ต้องขัง 10 ราย เพื่อรวบรวมข้อมูล เชิงคุณภาพมา ประกอบการวิเคราะห์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบความ สัมพันธ์ด้วยค่าไคสแควร์ (Chi-square) โดยใช้ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 สำหรับ ข้อมูลเชิงปริมาณ และวิเคราะห์เนื้อหา สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาพบว่า ค่านิยมและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กับ ความรุนแรงในการ กระทำความผิดฐานฆ่าคนตาย ได้แก่ ความรักในศักดิ์ศรี ความภูมิใจในท้องถิ่น ความนิยมเล่นการ พนันขั้นต่อ ความมีใจเป็นนักเลง ความนิยมแก้ข้อพิพาทขัดแย้งด้วยตนเอง และความรู้สึกเป็น ปฏิปักษ์ต่อ ข้าราชการและคนต่างถิ่น ส่วนความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พบว่า ไม่มี ความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำความผิด

สมาน (2544) ศึกษาถึงภูมิหลังและลักษณะการกระทำความผิด ของเยาวชนในคดี อุกฉกรรจ์ และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการกระทำ ความผิดในคดีดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือเยาวชนที่กระทำผิดและ ถูกควบคุมอยู่ใน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 2 แห่ง คือ บ้านกรูณา และ บ้านอุเบกขา จำนวน 400 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม ข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่า ร้อยละและการทดสอบแบบไคสแควร์ โดยมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่าเยาวชนที่กระทำคามผิดในคดีอุกฉกรรจ์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 17 - 18 ปี (ร้อยละ 67.0/268) มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 (ร้อยละ 43.3 / 173 คน) รายได้ไม่แน่นอน (ร้อยละ 55.2 / 221 คน) มีรายได้ของครอบครัวต่ำ สาเหตุในการกระทำผิดกรณีฆ่าคนตายโดยเจตนาและข่มขืนกระทำชำเรา คือ ความคิดชั่ววูบ (ร้อยละ 35 / 140 คน) ส่วนกรณีปล้นทรัพย์และ ชิงทรัพย์ คือ เพื่อนชวน (ร้อยละ 33 / 132 คน และ 37 / 148 คน) การทดสอบสมมติฐานพบว่าอายุ การศึกษาของ บิดา การศึกษาของมารดา รายได้ของเยาวชน รายได้ของบิดา มีความสัมพันธ์กับการกระทำ ความผิด โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความคาดหวังของเยาวชน คือ ความรัก ความอบอุ่นของครอบครัว

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากแนวคิดและทฤษฎี คำพิพากษาศาลฎีกา รวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากการที่ได้ตรวจสอบเอกสาร ผู้วิจัยจึงได้สรุปตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

- อายุปัจจุบัน
- อายุขณะกระทำคามผิด
- ระดับการศึกษา
- สถานภาพสมรส
- อาชีพก่อนต้องโทษ
- รายได้

2. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำคามผิด

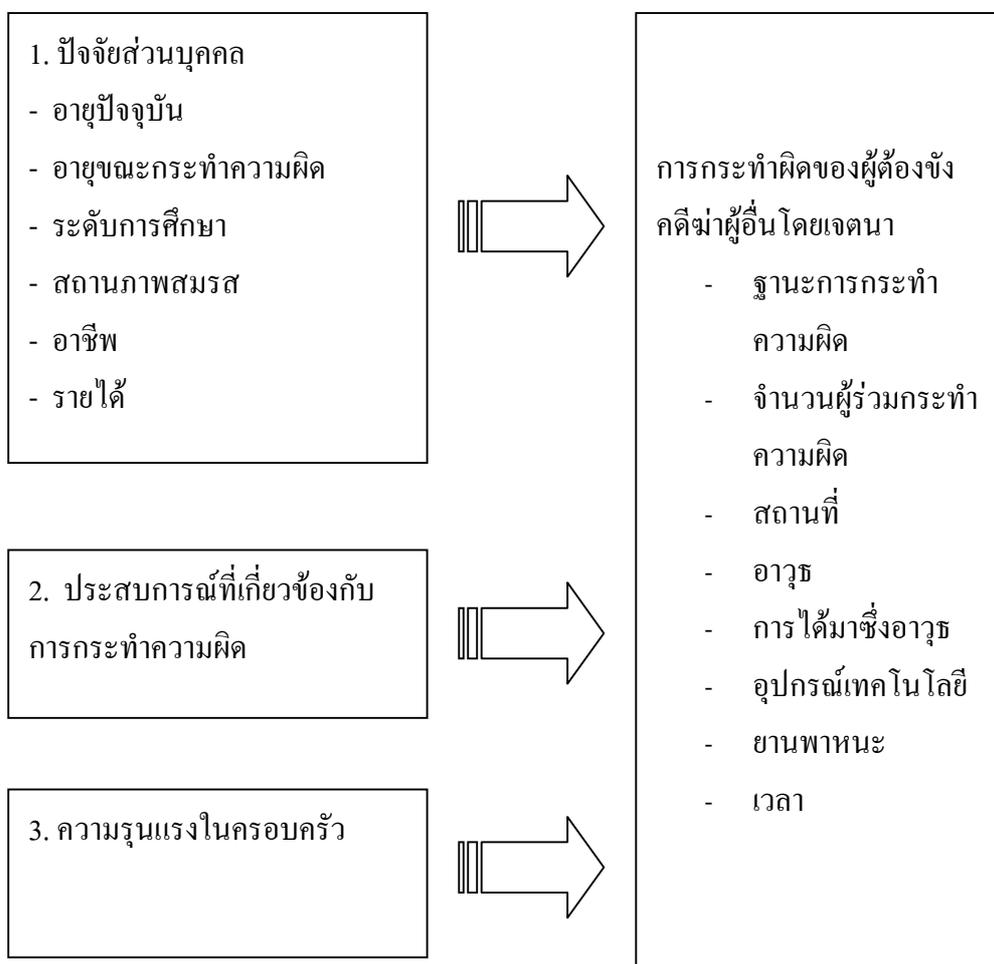
3. ความรุนแรงในครอบครัว

ตัวแปรตาม

การกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา

- ฐานะการกระทำความผิด
- จำนวนผู้ร่วมกระทำความผิด
- สถานที่
- อาวุธ
- การได้มาซึ่งอาวุธ
- อุปกรณ์เทคโนโลยี
- ยานพาหนะ
- เวลา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การทดสอบเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังชายอายุระหว่าง 18 – 25 ปี กระทำความคิดในคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา จำนวน 190 คน ซึ่งถูกจำคุกในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2548 ในวันที่เก็บข้อมูลยังคงจำคุกอยู่ วันเริ่มเก็บข้อมูล วันที่ 15 กันยายน พ.ศ. 2548

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากการศึกษาทฤษฎี และแนวคิดต่างๆ คำพิพากษาฎีกา ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้คือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความคิด

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับการกระทำความคิดในคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเสนอกณะ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ทำการตรวจสอบและปรับปรุงความถูกต้องให้ครอบคลุมทั้งด้าน สาระวิชาการและตามประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ตอบและครอบคลุมเรื่อง ที่ต้องการศึกษา โดยผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ

1.1 ท่านศักดิ์ชัย ทศนชัยกุล ผู้พิพากษาอาวุโสประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดี เยาวชนและครอบครัว

1.2 ท่านกิตติ แก้วทับทิม อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวงปทุมวัน

1.3 ท่านนัทธี จิตสว่าง อธิบดีกรมราชทัณฑ์

หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป

2. การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่น โดยนำแบบสอบถามไป ทดสอบกับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับประชากรที่จะทำการศึกษาวิจัย โดยเลือก ทดสอบแบบสอบถามกับผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ในเรือนจำกลางบางขวาง จำนวน 30 คน หลังจากนั้นได้นำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องภายในชุดคำถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach ส่วนที่เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรุนแรงใน ครอบครัว ได้ค่าความเชื่อมั่น .9179

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร ซึ่งเป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดในคดี ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ออกไปขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากผู้อำนวยการทัณฑสถาน วัยหนุ่มกลาง ในการอำนวยความสะดวก โดยในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายใน ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางจะเข้าไปดำเนินการเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง สำหรับผู้ต้องขังที่อ่าน

หนังสือไม่ออก ผู้ต้องขังที่เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานจะเป็นผู้อ่านคำถามแล้วให้ต้องขังเลือกตอบเป็นรายๆ ไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์และประมวลผลโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. ประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้คำถามแบบให้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด โดยแบ่งประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดออกเป็นประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยตรงและประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยอ้อม และผลลัพธ์เป็นลักษณะคำถามให้เลือกตอบ “เคย” หรือ “ไม่เคย” ซึ่งเป็นคำถามเชิงลบทั้งหมด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 2 ระดับ ดังนี้

เคย 1 คะแนน

ไม่เคย 0 คะแนน

2. ความรุนแรงในครอบครัว

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว มีลักษณะคำถามแบบ Rating Scale และเป็นคำถามเชิงลบทั้งหมด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 3 ระดับ คือ

<u>ระดับความรุนแรง</u>	<u>คะแนน</u>
เป็นประจำ	3
เป็นบางครั้ง	2
ไม่เคยเลย	1

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้อธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรและลักษณะการ
กระทำความผิดคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา รวมถึงใช้อธิบายประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความ
ผิดและความรุนแรงในครอบครัว
2. การแสดงตารางไขว้ (Cross-Tabulation) เพื่ออธิบายลักษณะภูมิหลังและข้อมูลการ
กระทำความผิด

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำความผิดด้วยการนำผู้อื่นของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากร

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดคดีนำผู้อื่น โดยเจตนา

ส่วนที่ 5 การเสนอข้อมูลด้วยตารางไขว้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากร

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มประชากร

(N = 190)		
ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. อายุปัจจุบัน		
19 ปี	3	1.6
20 ปี	6	3.1
21 ปี	7	3.7
22 ปี	14	7.4
23 ปี	34	17.9
24 ปี	34	17.9
25 ปี	92	48.4
2. อายุขณะกระทำความผิด		
18 ปี	53	27.9
19 ปี	23	12.1
20 ปี	26	13.7
21 ปี	31	16.3
22 ปี	21	11.1
23 ปี	32	16.8
24 ปี	4	2.1

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(N = 190)		
ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
3. ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	25	13.2
ประถมศึกษา	84	44.2
มัธยมศึกษาตอนต้น	44	23.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	33	17.4
อนุปริญญา / ปวส. / ปวท.	3	1.6
ปริญญาตรี / หรือสูงกว่า	1	0.5
4. สถานภาพสมรส		
โสด	132	69.5
สมรส / อยู่กินกันสามีกรรยา	48	25.2
หย่าร้าง / เลิกร้าง	8	4.2
คู่สมรสเสียชีวิต	2	1.1
5. การประกอบอาชีพ		
ประกอบอาชีพ	190	100.0
ไม่ประกอบอาชีพ	0	0.0
6. อาชีพก่อนต้องโทษ		
นักเรียน / นักศึกษา	17	8.9
ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว	20	10.5
พนักงานบริษัท	14	7.4
ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	5	2.6
รับจ้างทั่วไป	109	57.4
เกษตรกร	25	13.2

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(N = 190)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
7. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 6,000 บาท	138	72.6
6,001 – 10,000 บาท	34	17.9
10,001 – 25,000 บาท	11	5.8
25,001 บาท ขึ้นไป	7	3.7

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มประชากร ปัจจุบันมีอายุ 25 ปี มากที่สุด ร้อยละ 48.4 มีอายุ
 ขณะกระทำคามผิด 18 ปี มากที่สุด ร้อยละ 27.9 มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มากที่สุด ร้อยละ
 44.2 กลุ่มประชากรส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด ร้อยละ 69.5 ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพรับจ้าง
 ทั่วไป ร้อยละ 57.4 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 6,000 บาท ร้อยละ 72.6

ส่วนที่ 2 ประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

(N = 190)

ประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด	เคย	ไม่เคย
โดยตรง		
1. ท่านเคยรังแกชกต่อยพี่น้อง	46 (24.2)	144 (75.8)
2. ท่านเคยเห็นญาติพี่น้องถูกทำร้ายร่างกาย	89 (46.8)	110 (53.2)
3. ท่านเคยถูกบุคคลอื่นข่มเหง	113 (59.5)	77 (40.5)
4. บ้านท่านเคยมีอาวุธปืน	109 (57.4)	81 (42.6)
5. ท่านเคยพกมิดในที่ชุมชน	95 (50.0)	95 (50.0)
6. ท่านเคยวางแผนทำร้ายผู้อื่น	58 (30.5)	132 (69.5)
7. ท่านเคยวางแผนกับเพื่อนทำร้ายผู้อื่น	63 (33.2)	127 (66.8)
8. ท่านเคยมีเรื่องชกต่อยกับคู่อริ	152 (80.0)	38 (20.0)
9. ท่านเคยหลบหนีการจับกุมโดยอ้อม	68 (35.8)	122 (64.2)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(N = 190)

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำคามผิด	เคย	ไม่เคย
โดยอ้อม		
10. ท่านเคยได้ยินคนเล่าพฤติกรรมการฆ่า	100 (52.6)	90 (47.4)
11. ท่านเคยดูภาพยนตร์ต่อสู้	175 (92.1)	15 (7.9)
12. ท่านเคยอ่านหนังสือประเภทฆาตกรรม	109 (57.4)	81 (42.6)
13. ท่านเคยเข้าวีดีโอภาพยนตร์ต่อสู้	134 (70.5)	56 (29.5)

จากตารางที่ 2 ในเรื่องของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำคามผิด เมื่อพิจารณา รายชื่อพบว่ากลุ่มประชากร มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำคามผิด โดยอ้อมคือเคยดู ภาพยนตร์ต่อสู้มากที่สุด ร้อยละ 92.1 รองลงมา มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำคามผิด โดยตรงคือเคยชกต่อยกับคู่อริ ร้อยละ 80.0 ส่วนประเด็นเกี่ยวกับมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำคามผิด โดยตรงน้อยที่สุดคือเคยรังแกชกต่อยพี่น้อง ร้อยละ 24.2 และมีประสบการณ์ที่ เกี่ยวข้องกับการกระทำคามผิด โดยอ้อมน้อยที่สุดคือเคยได้ยินคนเล่าพฤติกรรมการฆ่า ร้อยละ 52.6

ส่วนที่ 3 ความรุนแรงในครอบครัว

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของความรุนแรงในครอบครัว

(N = 190)

ความรุนแรงในครอบครัว	เป็นประจำ	เป็นบางครั้ง	ไม่เคยเลย
1. บิดา มารดา/ผู้ปกครองมีท่าทีโกรธเคือง กัน	19 (10.0)	98 (51.6)	73 (38.4)
2. บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้คำพูดหยาบคายกับ ท่าน	12 (6.3)	88 (46.3)	90 (47.4)
3. ท่านถูกบิดา มารดา/ผู้ปกครองตบหน้า	3 (1.6)	52 (27.4)	135 (71.1)
4. บิดา มารดา/ผู้ปกครองลงโทษท่านด้วยการ เฉี้นอย่างรุนแรง	9 (4.7)	69 (36.3)	112 (58.9)
5. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทำร้ายร่างกายท่าน	5 (2.6)	50 (26.3)	135 (71.1)
6. บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้อาวุธทำร้ายท่าน	3 (1.6)	15 (7.9)	172 (90.5)
7. ท่านได้รับบาดเจ็บจากการถูกบิดา มารดา/ผู้ ปกครองทำร้าย	5 (2.6)	26 (13.7)	159 (83.7)
8. ท่านชกต่อยกับสมาชิกคนอื่นในครอบครัว	20 (10.5)	55 (28.9)	115 (60.5)
9. บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้คำพูดต่อกันด้วย ถ้อยคำรุนแรง	13 (6.8)	96 (50.5)	81 (42.6)
10. บิดา มารดา/ผู้ปกครองมีการข่มขู่กัน	7 (3.7)	38 (20.0)	145 (76.3)

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(N = 190)

ความรุนแรงในครอบครัว	เป็นประจำ	เป็นบางครั้ง	ไม่เคยเลย
11. เมื่อบิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันจะมี ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกล้อออกจากบ้าน	30 (15.8)	39 (20.5)	121 (63.7)
12. บิดา มารดา/ผู้ปกครองทำร้ายร่างกายกัน	5 (2.6)	59 (31.1)	126 (66.3)
13. บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้อาวุธทำร้ายร่างกายกัน	1 (0.5)	9 (4.7)	180 (94.7)
14. บิดา มารดา/ผู้ปกครองได้รับบาดเจ็บจากการถูกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำร้าย	4 (2.1)	25 (13.2)	161 (84.7)
15. ท่านรู้สึกไม่สบายอยู่บ้านเพราะบิดา มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันบ่อยครั้ง	29 (15.3)	70 (36.8)	91 (47.9)

จากตารางที่ 3 ในเรื่องของความรุนแรงในครอบครัว เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีประเด็นที่ บิดา มารดา/ผู้ปกครองมีท่าทีโกรธเคืองกันเป็นบางครั้งมากที่สุด ร้อยละ 51.6 รองลงมาคือ บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้คำพูดต่อกันด้วยถ้อยคำรุนแรงเป็นบางครั้ง ร้อยละ 50.5 ส่วนประเด็นเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวน้อยที่สุดคือ บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้อาวุธทำร้ายร่างกายกันเป็นบางครั้ง ร้อยละ 4.7

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิด

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิด

(N = 190)		
ข้อมูลการกระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ
1. สาเหตุในการกระทำความผิด		
โกรธแค้น	98	51.6
จัดผลประโยชน์	14	7.4
เมาสุรา / ยาเสพติด	62	32.6
หึงหวง	16	8.4
2. ฐานะการกระทำความผิด		
ตัวการ	154	81.1
ผู้สนับสนุน	36	18.9
3. จำนวนผู้ร่วมกระทำความผิด		
กระทำผิดคนเดียว	102	53.7
2 คน	37	19.5
3 คน	20	10.5
มากกว่า 3 คน ขึ้นไป	31	16.3
4. สถานที่กระทำความผิด		
รโหฐาน	77	40.5
สาธารณสถาน	113	59.5
5. สิ่งที่ใช้ในการกระทำความผิด		
การกระทำด้วยตัวเอง	10	5.3
อาวุธ	180	94.7

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(N = 190)		
ข้อมูลการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
6. อาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด		
ไม้	16	8.9
มีด	78	43.3
ท่อนเหล็ก	9	5.0
ปืน	74	41.1
เชือก	3	1.7
7. การได้มาซึ่งอาวุธ		
ซื้อ	86	47.8
ขอยืม	63	35.0
ทำขึ้นเอง	31	17.2
8. การใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีประกอบการกระทำความผิด		
ใช่	23	12.1
ไม่ใช่	167	87.9
9. อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้ประกอบการกระทำความผิด		
วิทยุสื่อสาร	1	4.3
โทรศัพท์	22	95.7
10. การใช้ยานพาหนะในการกระทำความผิด		
ใช่	77	40.5
ไม่ใช่	113	59.5

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(N = 190)

ข้อมูลการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
11. ยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด		
รถยนต์	23	29.9
รถจักรยานยนต์	51	66.2
รถจักรยาน	3	3.9
12. ช่วงเวลาที่กระทำผิด		
เวลา 06.01 น. – 09.00 น.	5	2.6
เวลา 09.01 น. – 12.00 น.	13	6.8
เวลา 12.01 น. – 15.00 น.	15	7.9
เวลา 15.01 น. – 18.00 น.	33	17.4
เวลา 18.01 น. – 21.00 น.	24	12.6
เวลา 21.01 น. – 24.00 น.	54	28.4
เวลา 00.01 น. – 03.00 น.	33	17.4
เวลา 03.01 น. – 06.00 น.	13	6.8

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มประชากรส่วนใหญ่ มีสาเหตุการกระทำผิดมาจากความ
 โกรธแค้น ร้อยละ 51.6 กระทำผิดในฐานะตัวการ ร้อยละ 81.1 กระทำผิดคนเดียว
 ร้อยละ 53.7 กระทำผิดในที่สาธารณะ ร้อยละ 59.5 ใช้อาวุธในการกระทำผิด
 ร้อยละ 94.7 ใช้มีดมากที่สุด ร้อยละ 43.3 ได้อาวุธมาจากการซื้อมากที่สุด ร้อยละ 47.8 กลุ่ม
 ประชากรส่วนใหญ่ ไม่ใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีประกอบการกระทำผิด ร้อยละ 87.9 และ
 ไม่ใช้ยานพาหนะในการกระทำผิด ร้อยละ 59.5 กลุ่มประชากร กระทำผิดในช่วงเวลา
 21.01 น. – 24.00 น. มากที่สุด ร้อยละ 28.4

ส่วนที่ 5 การนำเสนอข้อมูลด้วยตารางไขว้

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำความผิดจำแนกตามอายุขณะกระทำความผิด

ข้อมูลการกระทำความผิด	อายุขณะกระทำความผิด		รวม
	(N = 190)		
	18-20 ปี	21-24 ปี	
1. สถานะการกระทำความผิด			
ตัวการ	79 (51.3)	75 (48.7)	154 (100.0)
ผู้สนับสนุน	23 (63.9)	13 (36.1)	36 (100.0)
2. จำนวนผู้ร่วมกระทำผิด			
คนเดียว	52 (51.0)	50 (49.0)	102 (100.0)
หลายคน	50 (56.8)	38 (43.2)	88 (100.0)
3. สถานที่กระทำผิด			
รโหฐาน	41 (53.2)	36 (46.8)	77 (100.0)
สาธารณะสถาน	61 (54.0)	52 (46.0)	113 (100.0)

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความผิด	อายุขณะกระทำความผิด		(N = 190)
			รวม
	18-20 ปี	21-24 ปี	
4. อาวุธที่ใช้กระทำความผิด			
ไม่ใช้	4 (40.0)	6 (60.0)	10 (100.0)
ไม้	11 (68.8)	5 (31.2)	16 (100.0)
มีด	42 (53.8)	36 (46.2)	78 (100.0)
ท่อนเหล็ก	6 (66.7)	3 (33.3)	9 (100.0)
ปืน	37 (50.0)	37 (50.0)	74 (100.0)
เชือก	2 (66.7)	1 (33.3)	3 (100.0)
5. การได้มาซึ่งอาวุธ			
ซื้อ	39 (45.4)	47 (54.6)	86 (100.0)
ยืม	38 (60.3)	25 (39.7)	63 (100.0)
ทำขึ้นเอง	21 (67.7)	10 (32.3)	31 (100.0)

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำคามผิด	อายุขณะกระทำคามผิด		รวม
	(N=190)		
	18-20 ปี	21-24 ปี	
6. อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้กระทำคามผิด			
ไม่ใช้	90 (53.9)	77 (46.1)	167 (100.0)
ใช้	12 (52.2)	11 (47.8)	23 (100.0)
7. พาหนะที่ใช้ในการกระทำคามผิด			
ไม่ใช้	59 (52.2)	54 (47.8)	113 (100.0)
รถยนต์	8 (34.8)	15 (65.2)	23 (100.0)
รถจักรยานยนต์	32 (62.7)	19 (37.3)	51 (100.0)
รถจักรยาน	3 (100.0)	0 (0.0)	3 (100.0)
8. ช่วงเวลาที่กระทำคามผิด			
กลางวัน (06.01 น.-18.00 น.)	27 (40.9)	39 (59.1)	66 (100.0)
กลางคืน (18.01 น.-06.00 น.)	75 (60.5)	49 (39.5)	124 (100.0)

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มประชากรที่มีอายุขณะกระทำคามผิดระหว่าง 18 – 25 ปี มีการกระทำคามผิดในฐานะตัวการ ร้อยละ 51.3 กระทำคามผิดคนเดียว ร้อยละ 51.0 กระทำคามผิดในที่สาธารณะ ร้อยละ 54.0 ใช้อาวุธมีด ร้อยละ 53.8 กระทำคามผิดในเวลากลางคืน ร้อยละ 60.5 มากกว่าประชากรกลุ่มอื่น

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำผิดจำแนกตามระดับการศึกษา

ข้อมูลการกระทำผิด	ระดับการศึกษา				รวม
	ไม่ได้	ประถม	มัธยมศึกษา	มัธยมศึกษา	
	เรียน	ศึกษา	ตอนต้น	ตอนปลาย	
	หนังสือ			ขึ้นไป	
(N=190)					
1. สถานะการกระทำผิด					
ตัวการ	17	70	38	29	154
	(11.0)	(45.5)	(24.7)	(18.8)	(100.0)
ผู้สนับสนุน	8	14	6	8	36
	(22.2)	(38.9)	(16.7)	(22.2)	(100.0)
2. จำนวนผู้ร่วมกระทำผิด					
คนเดียว	12	48	22	20	102
	(11.7)	(47.1)	(21.6)	(19.6)	(100.0)
หลายคน	13	36	22	17	88
	(14.8)	(40.9)	(25.0)	(19.3)	(100.0)
3. สถานที่กระทำผิด					
รโหฐาน	14	33	17	13	77
	(18.2)	(42.8)	(22.1)	(16.9)	(100.0)
สาธารณะสถาน	11	51	27	24	113
	(9.7)	(45.1)	(23.9)	(21.3)	(100.0)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความผิด	ระดับการศึกษา				(N=190)
	ไม่ได้	ประถม	มัธยมศึกษา	มัธยมศึกษา	รวม
	เรียน	ศึกษา	ตอนต้น	ตอนปลาย	
หนังสือ			ขึ้นไป		
4. อาวุธที่ใช้กระทำความผิด					
ไม่ใช้	0	3	3	4	10
	(0.0)	(30.0)	(30.0)	(40.0)	(100.0)
ไม้	4	9	2	1	16
	(25.0)	(56.3)	(12.5)	(6.2)	(100.0)
มีด	11	35	19	13	78
	(14.1)	(44.9)	(24.3)	(16.7)	(100.0)
ท่อนเหล็ก	1	6	2	0	9
	(11.1)	(66.7)	(22.2)	(0.0)	(100.0)
ปืน	9	28	18	19	74
	(12.2)	(37.8)	(24.3)	(25.7)	(100.0)
เชือก	0	3	0	0	3
	(0.0)	(100.0)	(0.0)	(0.0)	(100.0)
5. การได้มาซึ่งอาวุธ					
ซื้อ	10	39	19	18	86
	(11.6)	(45.4)	(22.1)	(20.9)	(100.0)
ยืม	10	25	15	13	63
	(15.9)	(39.7)	(23.8)	(20.6)	(100.0)
ทำขึ้นเอง	5	17	7	2	31
	(16.1)	(54.8)	(22.6)	(6.5)	(100.0)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความผิด	ระดับการศึกษา				(N=190)
	ไม่ได้	ประถม	มัธยมศึกษา	มัธยมศึกษา	รวม
	เรียน	ศึกษา	ตอนต้น	ตอนปลาย	
หนังสือ			ขึ้นไป		
6. อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้กระทำ					
ความผิด					
ไม่ใช้	22 (13.2)	77 (46.1)	39 (23.3)	29 (17.4)	167 (100.0)
ใช้	3 (13.1)	7 (30.4)	5 (21.7)	8 (34.8)	23 (100.0)
7. พาหนะที่ใช้กระทำความผิด					
ไม่ใช้	18 (15.9)	54 (47.8)	21 (18.6)	20 (17.7)	113 (100.0)
รถยนต์	2 (8.7)	10 (43.5)	4 (17.4)	7 (30.4)	23 (100.0)
รถจักรยานยนต์	4 (7.8)	20 (39.2)	18 (35.3)	9 (17.7)	51 (100.0)
รถจักรยาน	1 (33.3)	0 (0.0)	1 (33.3)	1 (33.3)	3 (100.0)

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำผิด	ระดับการศึกษา				รวม
	ไม่ได้ เรียน หนังสือ	ประถม ศึกษา	มัธยมศึกษา ตอนต้น	มัธยมศึกษา ตอนปลาย ขึ้นไป	
8. ช่วงเวลากระทำผิด					
กลางวัน (06.01 น.-18.00 น.)	11 (16.6)	30 (45.5)	12 (18.2)	13 (19.7)	66 (100.0)
กลางคืน (18.01 น.-06.00 น.)	14 (11.1)	54 (43.6)	32 (25.9)	24 (19.4)	124 (100.0)

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มประชากรที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา กระทำผิดใน
ฐานะตัวการร้อยละ 45.5 กระทำผิดคนเดียว ร้อยละ 47.1 กระทำผิดในที่สาธารณะ
ร้อยละ 45.1 ใช้อาวุธมีด ร้อยละ 44.9 กระทำผิดในเวลากลางคืน ร้อยละ 43.6 มากกว่า
ประชากรกลุ่มอื่น

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำผิดจำแนกตามสถานภาพสมรส

ข้อมูลการกระทำผิด	สถานภาพสมรส		รวม
	โสด	สมรส	
(N=190)			
1. ฐานะการกระทำผิด			
ตัวการ	109	45	154
	(70.8)	(29.2)	(100.0)
ผู้สนับสนุน	23	13	36
	(63.9)	(36.1)	(100.0)
2. จำนวนผู้ร่วมกระทำผิด			
คนเดียว	73	29	102
	(71.6)	(28.4)	(100.0)
หลายคน	59	29	88
	(67.0)	(33.0)	(100.0)
3. สถานที่กระทำผิด			
รโหฐาน	53	24	77
	(68.8)	(31.2)	(100.0)
สาธารณสถาน	79	34	113
	(69.9)	(30.1)	(100.0)

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความคิด	สถานภาพสมรส		(N=190)
	โสด	สมรส	รวม
4. อาวุธที่ใช้กระทำความคิด			
ไม่ใช้	5 (50.0)	5 (50.0)	10 (100.0)
ไม้	10 (62.5)	6 (37.5)	16 (100.0)
มีด	57 (73.1)	21 (26.9)	78 (100.0)
ท่อนเหล็ก	7 (77.8)	2 (22.2)	9 (100.0)
ปืน	51 (69.0)	23 (31.0)	74 (100.0)
เชือก	2 (66.7)	1 (33.3)	3 (100.0)
5. การได้มาซึ่งอาวุธ			
ซื้อ	54 (62.8)	32 (37.2)	86 (100.0)
ยืม	53 (84.1)	10 (15.9)	63 (100.0)
ทำขึ้นเอง	20 (64.5)	11 (35.5)	31 (100.0)

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำคามผิด	สถานภาพสมรส		รวม
	โสด	สมรส	
6. อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้กระทำคามผิด			
ไม่ใช้	114 (68.3)	53 (31.7)	167 (100.0)
ใช้	18 (78.3)	5 (21.7)	23 (100.0)
7. พาหนะที่ใช้ในการกระทำคามผิด			
ไม่ใช้	81 (71.7)	32 (28.3)	113 (100.0)
รถยนต์	11 (47.8)	12 (52.2)	23 (100.0)
รถจักรยานยนต์	38 (74.5)	13 (25.5)	51 (100.0)
รถจักรยาน	2 (66.7)	1 (33.3)	3 (100.0)
8. ช่วงเวลาที่กระทำคามผิด			
กลางวัน (06.01 น.-18.00 น.)	42 (63.6)	24 (36.4)	66 (100.0)
กลางคืน (18.01 น.-06.00 น.)	90 (72.6)	34 (27.4)	124 (100.0)

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มประชากรที่มีสถานภาพโสดมีการกระทำคามผิดในฐานะตัวการ ร้อยละ 70.8 กระทำคามผิดคนเดียวร้อยละ 71.6 กระทำคามผิดในที่สาธารณะสถาน ร้อยละ 69.9 ใช้อาวุธมีด ร้อยละ 73.1 กระทำคามผิดในเวลากลางคืน ร้อยละ 72.6 มากกว่าประชากรกลุ่มที่สมรส

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำความผิดจำแนกตามรายได้ (ต่อเดือน)

ข้อมูลการกระทำความผิด	รายได้ (ต่อเดือน)			รวม
	ต่ำกว่า	6,001-	10,001 บาท	
	6,000 บาท	10,000 บาท	ขึ้นไป	
(N=190)				
1. ฐานะการกระทำความผิด				
ตัวการ	110 (71.4)	29 (18.8)	15 (9.8)	154 (100.0)
ผู้สนับสนุน	28 (77.8)	5 (13.9)	3 (8.3)	36 (100.0)
2. จำนวนผู้ร่วมกระทำความผิด				
คนเดียว	78 (76.5)	14 (13.7)	10 (9.8)	102 (100.0)
หลายคน	60 (68.2)	20 (22.7)	8 (9.1)	88 (100.0)
3. สถานที่กระทำความผิด				
รโหฐาน	58 (75.3)	12 (15.6)	7 (9.1)	77 (100.0)
สาธารณะสถาน	80 (70.8)	22 (19.5)	11 (9.7)	113 (100.0)

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความผิด	รายได้ (ต่อเดือน)			(N=190)
				รวม
	ต่ำกว่า 6,000 บาท	6,001- 10,000 บาท	10,001 บาท ขึ้นไป	
4. อาวุธที่ใช้กระทำความผิด				
ไม่ใช้	6 (60.0)	3 (30.0)	1 (10.0)	10 (100.0)
ไม้	11 (68.8)	4 (25.0)	1 (6.2)	16 (100.0)
มีด	62 (79.5)	7 (9.0)	9 (11.5)	78 (100.0)
ท่อนเหล็ก	6 (66.7)	2 (22.2)	1 (11.1)	9 (100.0)
ปืน	51 (68.9)	17 (23.0)	6 (8.1)	74 (100.0)
เชือก	2 (66.6)	1 (33.3)	0 (0.0)	3 (100.0)
5. การได้มาซึ่งอาวุธ				
ซื้อ	58 (67.4)	14 (16.3)	14 (16.3)	86 (100.0)
ขโมย	50 (79.4)	11 (17.5)	2 (3.1)	63 (100.0)
ทำขึ้นเอง	24 (77.4)	6 (19.4)	1 (3.2)	31 (100.0)

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความผิด	รายได้ (ต่อเดือน)			(N=190)
	ต่ำกว่า	6,001-	10,001	รวม
	6,000 บาท	10,000 บาท	บาทขึ้นไป	
6. อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้กระทำความผิด				
ไม่ใช่	122 (73.1)	30 (18.0)	15 (8.9)	167 (100.0)
ใช่	16 (69.6)	4 (17.4)	3 (13.0)	23 (100.0)
7. พาหนะที่ใช้กระทำความผิด				
ไม่ใช่	86 (76.1)	18 (15.9)	9 (8.0)	113 (100.0)
รถยนต์	14 (60.9)	5 (21.7)	4 (17.4)	23 (100.0)
รถจักรยานยนต์	37 (72.5)	10 (19.6)	4 (7.9)	51 (100.0)
รถจักรยาน	1 (33.3)	1 (33.3)	1 (33.3)	3 (100.0)

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อมูลการกระทำความผิด	รายได้ (ต่อเดือน)			(N=190)
	ต่ำกว่า	6,001-	10,001 บาท	รวม
	6,000 บาท	10,000 บาท	ขึ้นไป	
8. ช่วงเวลาที่กระทำความผิด				
กลางวัน(06.01 น.-18.00 น.)	51 (77.3)	11 (16.7)	4 (6.0)	66 (100.0)
กลางคืน(18.01 น.-06.00 น.)	87 (70.2)	23 (18.5)	14 (11.3)	124 (100.0)

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 6,000 บาท มีการกระทำความผิดในฐานะตัวการ ร้อยละ 71.4 กระทำความผิดคนเดียว ร้อยละ 76.5 กระทำความผิดในที่สาธารณะ ร้อยละ 70.8 ใช้อาวุธมีด ร้อยละ 79.5 กระทำความผิดในเวลากลางคืน ร้อยละ 70.2 มากกว่าประชากรกลุ่มอื่น

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการกระทำความผิดจำแนกตามอาชีพก่อนตั้งโทษ

(N=190)

ข้อมูลการกระทำ	อาชีพก่อนตั้งโทษ						รวม
	นักเรียน/ นักศึกษา	ค้าขาย/ ธุรกิจ ส่วนตัว	พนักงาน บริษัท	ข้าราชการ/ พนักงานรัฐ วิสาหกิจ	รับจ้าง ทั่วไป	เกษตรกร	
1. สถานะการกระทำความผิด							
ตัวการ	13 (8.4)	19 (12.4)	12 (7.8)	5 (3.3)	88 (57.1)	17 (11.0)	154 (100.0)
ผู้สนับสนุน	4 (11.1)	1 (2.8)	2 (5.6)	0 (0.0)	21 (58.3)	8 (22.2)	36 (100.0)
2. จำนวนผู้ร่วมกระทำความผิด							
คนเดียว	8 (7.8)	10 (9.8)	10 (9.8)	4 (2.9)	58 (56.9)	12 (11.8)	102 (100.0)
หลายคน	9 (10.2)	10 (11.4)	4 (4.5)	1 (1.1)	51 (58.0)	13 (14.8)	88 (100.0)
3. สถานที่กระทำความผิด							
รโหฐาน	6 (7.8)	6 (7.8)	4 (5.2)	0 (0.0)	50 (64.9)	11 (14.3)	77 (100.0)
สาธารณะสถาน	11 (9.7)	14 (12.4)	10 (8.9)	5 (4.4)	59 (52.2)	14 (12.4)	113 (100.0)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

(N=190)

ข้อมูลการกระทำ	อาชีพก่อนตั้งไทย						รวม
	นักเรียน/ นักศึกษา	ค้าขาย/ ธุรกิจ ส่วนตัว	พนักงาน บริษัท	ข้าราชการ/ พนักงานรัฐ วิสาหกิจ	รับจ้าง ทั่วไป	เกษตรกร	
4. อาวุธที่ใช้กระทำความผิด							
ไม่ใช้	2 (20.0)	1 (10.0)	0 (0.0)	1 (10.0)	5 (50.0)	1 (10.0)	10 (100.0)
ไม้	0 (0.0)	2 (12.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	9 (56.3)	5 (31.2)	16 (100.0)
มีด	5 (6.4)	11 (14.1)	6 (7.7)	2 (2.6)	44 (56.4)	10 (12.8)	78 (100.0)
ท่อนเหล็ก	1 (11.1)	1 (11.1)	1 (11.1)	0 (0.0)	6 (66.7)	0 (0.0)	9 (100.0)
ปืน	9 (12.2)	5 (6.7)	6 (8.1)	2 (2.7)	43 (58.1)	9 (12.2)	74 (100.0)
เชือก	0 (0.0)	0 (0.0)	1 (33.3)	0 (0.0)	2 (66.7)	0 (0.0)	3 (100.0)
5. การได้มาซึ่งอาวุธ							
ซื้อ	7 (8.1)	12 (14.0)	6 (7.0)	2 (2.3)	50 (58.1)	9 (10.5)	86 (100.0)
ยืม	8 (12.7)	5 (7.9)	7 (11.1)	0 (0.0)	34 (54.0)	9 (14.3)	63 (100.0)
6. อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้กระทำความผิด							
ไม่ใช้	12 (7.2)	18 (10.8)	13 (7.8)	4 (2.4)	97 (58.1)	23 (13.7)	167 (100.0)
ใช้	5 (21.8)	2 (8.7)	1 (4.3)	1 (4.3)	12 (52.2)	2 (8.7)	23 (100.0)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

(N=190)

ข้อมูลการกระทำ	อาชีพก่อนตั้งโทษ						รวม
	นักเรียน/ นักศึกษา	ค้าขาย/ ธุรกิจ ส่วนตัว	พนักงาน บริษัท	ข้าราชการ/ พนักงานรัฐ วิสาหกิจ	รับจ้าง ทั่วไป	เกษตรกร	
7. พาหนะที่ใช้กระทำความผิด							
ไม่ใช้	10 (8.8)	10 (8.8)	9 (8.0)	3 (2.7)	68 (60.2)	13 (11.5)	113 (100.0)
รถยนต์	2 (8.7)	3 (13.0)	2 (8.7)	0 (0.0)	12 (52.2)	4 (17.4)	23 (100.0)
รถจักรยานยนต์	5 (9.8)	7 (13.7)	2 (3.9)	1 (2.0)	28 (54.9)	8 (15.7)	51 (100.0)
รถจักรยาน	0 (0.0)	0 (0.0)	1 (33.3)	1 (33.3)	1 (33.3)	0 (0.0)	3 (100.0)
8. ช่วงเวลาที่กระทำความผิด							
กลางวัน (06.00.-18.00 น.)	5 (7.6)	6 (9.1)	7 (10.6)	2 (3.0)	36 (54.5)	10 (15.2)	66 (100.0)
กลางคืน (18.01-06.00 น.)	12 (9.7)	14 (11.3)	7 (5.6)	3 (2.4)	73 (58.9)	15 (12.1)	124 (100.0)

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มประชากรที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีการกระทำความผิดในฐานะ
 ตัวการ ร้อยละ 57.1 กระทำความผิดคนเดียว ร้อยละ 56.9 กระทำความผิดในที่สาธารณะ
 ร้อยละ 52.2 ใช้อาวุธมีด ร้อยละ 56.4 กระทำความผิดในเวลากลางคืน ร้อยละ 58.9 มากกว่า
 ประชากรกลุ่มอื่น

ข้อวิจารณ์

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มประชากรมีอายุขณะกระทำความผิด 18 ปี มากที่สุด มีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสโสด ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 6,000 บาท ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำความผิดคืออุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ของ พิทักษ์พงษ์ (2542) ศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังวัยหนุ่มส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 21-25 ปี เป็น โสด มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีงานทำ มีเงินเดือนมากกว่า 3,000 บาท

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด พบว่า กลุ่มประชากร มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยอ้อมมากที่สุดคือเคยดูภาพยนตร์ต่อสู้ และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยตรงมากที่สุดคือเคยชกต่อยกับคู่อริ สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมและบุคลิกภาพของมนุษย์ของ Rogers (1961 อ้างถึงใน ศรีเรือน, 2544: 127-128) ที่กล่าวว่า ประสบการณ์ของบุคคลส่งผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของมนุษย์ ใครที่ได้รับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดมาก จะมีแนวโน้มส่งผลให้กระทำความผิดได้ง่าย และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบของ Tarde (1904 อ้างถึงในสุดสงวน, 2546: 72-73) ซึ่งกล่าวว่า บุคคลสามารถเลียนแบบพฤติกรรมกันได้ ประสบการณ์ที่ได้จากตัวอย่างในภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือสื่อหนังสือพิมพ์ ต่างก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอาชญากรได้ทั้งสิ้น

ความรุนแรงในครอบครัว พบว่า มีประเด็นที่ บิดา มารดา/ผู้ปกครองมีท่าทีโกรธเคืองกัน เป็นบางครั้งมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ สภาพบ้านแตก ของ Schafer and Knudten (1966 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2534: 82) ซึ่งกล่าวว่า สภาพบ้านแตกเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกระทำความผิด ครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน มีแต่การทะเลาะวิวาทหรือขัดแย้งกันอย่างรุนแรง มีการระบายอารมณ์กับเด็ก ใช้การลงโทษที่รุนแรง มีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว เด็กที่อยู่ในครอบครัว เช่นนี้จะส่งผลให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ง่าย

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิด พบว่า กลุ่มประชากรส่วนใหญ่มีสาเหตุที่กระทำความผิดเนื่องมาจาก ความโกรธแค้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำความผิดคืออุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ของพิทักษ์พงษ์ (2542) ศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังวัยหนุ่มส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดในคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา มีสาเหตุเนื่องจากบันดาลโทสะ

นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มประชากรกระทำความผิดโดยใช้อาวุธมีดมากที่สุด รองลงมาใช้อาวุธปืน และมีการกระทำความผิดในช่วงเวลา 21.01 น. - 24.00 น. มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัย เรื่องปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย ของ ไพสิฐ (2538) ศึกษาพบว่า อาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิดมากที่สุดได้แก่ ปืนและมีด กระทำความผิดมากที่สุดในช่วง เวลากลางคืน ระหว่าง 18.01 – 24.00 น.

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำความผิดด้วยการฆ่าผู้อื่นของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ประชากรจำนวน 190 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากร พบว่า กลุ่มประชากร ปัจจุบันมีอายุ 25 ปี มากที่สุด ร้อยละ 48.4 ขณะกระทำความผิดมีอายุ 18 ปี มากที่สุด ร้อยละ 27.9 มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา มากที่สุด ร้อยละ 44.2 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส โสด ร้อยละ 69.5 ก่อนต้องโทษประกอบ อาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 57.4 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 6,000 บาท ร้อยละ 72.6

2. ประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ากลุ่มประชากร มีประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยอ้อมคือเคยถูกพาพนันต่อสู้มากที่สุด ร้อยละ 92.1 รองลงมามีประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยตรงคือเคยชกต่อยกับคู่อริ ร้อยละ 80.0 ส่วนประเด็นเกี่ยวกับมีประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยตรงน้อย ที่สุด คือเคยรังแกชกต่อยพี่น้อง ร้อยละ 24.2 และมีประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด โดยอ้อมน้อยที่สุดคือเคยได้ยืมคนเล่าพฤติกรรมการฆ่า ร้อยละ 52.6

3. ความรุนแรงในครอบครัว เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีประเด็นที่ บิดา มารดา/ผู้ปกครองมี ท่าทีโกรธเคืองกันเป็นบางครั้งมากที่สุด ร้อยละ 51.6 รองลงมาคือ บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้คำพูด ต่อกันด้วยถ้อยคำรุนแรงเป็นบางครั้ง ร้อยละ 50.5 ส่วนประเด็นเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว น้อยที่สุดคือ บิดา มารดา/ผู้ปกครองใช้อาวุธทำร้ายร่างกายกันเป็นบางครั้ง ร้อยละ 4.7

4. ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิด พบว่า กลุ่มประชากรส่วนใหญ่ มีสาเหตุการกระทำ ความผิดเนื่องมาจาก ความโกรธแค้น ร้อยละ 51.6 กระทำความผิดในฐานะ ตัวการ ร้อยละ 81.1 กระทำความผิดคนเดียว ร้อยละ 53.7 กระทำความผิดในที่สาธารณะสถาน ร้อยละ 59.5 ใช้อาวุธ ในการกระทำความผิด ร้อยละ 94.7 อาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด ใช้มีดมากที่สุด ร้อยละ 43.3

ได้อำนาจจากการซื้อมากที่สุด ร้อยละ 47.8 ส่วนใหญ่ไม่ใช้ อุปกรณ์เทคโนโลยีประกอบการ
 กระทำความคิด ร้อยละ 87.9 อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้ประกอบการกระทำความคิด ใช้โทรศัพท์
 ร้อยละ 95.7 ส่วนใหญ่ไม่ใช้ยานพาหนะ ร้อยละ 59.5 ยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความคิด
 ส่วนใหญ่ใช้รถจักรยานยนต์ ร้อยละ 66.2 ช่วงเวลาที่กระทำความคิด มากที่สุดคือ ช่วงเวลา 21.01
 น. – 24.00 น. ร้อยละ 28.4

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผลจากการวิจัยดังกล่าวแล้วในบทที่ 4 ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. จากการวิจัยพบว่า ความรุนแรงในครอบครัว เมื่อพิจารณารายชื่อ กลุ่มประชากรกระทำ
 ความผิดมีความรุนแรงในครอบครัวมากที่สุด ในลักษณะบิดา มารดา/ผู้ปกครองมีที่ทำโกรธเคือง
 กัน ร้อยละ 60.6 นอกจากนี้ บิดา มารดา/ผู้ปกครองทำร้ายร่างกายบุตร ร้อยละ 41.0 และเมื่อบิดา
 มารดา/ผู้ปกครองทะเลาะกันจะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกไล่ออกจากบ้าน ร้อยละ 36.3 และบิดา มารดา/
 ผู้ปกครองทำร้ายร่างกายกัน ร้อยละ 33.7

ผู้วิจัยขอเสนอแนะทางการแก้ปัญหา ดังนี้

ก. องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมที่ประสานสัมพันธ์ในครอบครัว
 เช่น ให้ทุกวันอาทิตย์ของสัปดาห์เป็นวันของครอบครัวและให้ครอบครัวจัดกิจกรรมที่สมาชิกของ
 ครอบครัวสนใจร่วมกัน ยกตัวอย่างคือ เล่นกีฬาด้วยกัน นอกจากนั้นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
 ควรจัดอาสาสมัครเข้าสำรวจว่าครอบครัวใดบ้างที่มีความรุนแรงในครอบครัวที่มีระดับสูง เมื่อ
 ดำรงพบให้หาทางแก้ไข โดยให้นักสังคมสงเคราะห์หาวิธีการแก้ไขเป็นรายบุคคลหรือผู้นำใน
 ชุมชนแต่งตั้งคณะกรรมการใกล้เคียงข้อพิพาทเพื่อใกล้เคียงความขัดแย้งซึ่งจะลดความรุนแรงใน
 ครอบครัวได้

ข. กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ควรจัดให้มีศูนย์ให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับ
 ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวเคลื่อนที่ในแต่ละชุมชน ซึ่งจะทำได้สามารถเข้าถึงประชาชน
 และสามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้องและรวดเร็วยิ่งขึ้น

ในการวางแผนเพื่อลดความรุนแรงในครอบครัว ผู้วิจัยขอเสนอสองประการ คือ

ประการแรก การควบคุมสื่อที่แสดงถึงการใช้อาวุธต่างๆ กับเด็กที่อายุต่ำกว่า 10 ปี ที่ยังไม่สามารถแยกแยะความรุนแรงกระทำต่อร่างกายและชีวิตด้วยอาวุธมีความหมายและความสำคัญควรมีมาตรการควบคุมการจัดรายการเผยแพร่ทุกรูปแบบ โดยเฉพาะรายการทางโทรทัศน์ นอกจากนี้ศูนย์เฝ้าระวังทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ต้องเข้ามาควบคุมสื่อต่างๆ โดยแบ่งระดับและประเภทของสื่อให้ชัดเจนว่ามีความเหมาะสมกับบุคคลอายุเท่าใด

ประการที่สอง ให้ประชาชนร่วมกันสอดส่องดูแล เมื่อพบเห็นครอบครัวที่มีความรุนแรง ให้ทำการช่วยเหลือเบื้องต้นทันที และให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิด แสดงให้เห็นว่า กลุ่มประชากรกระทำความผิดในช่วงเวลา 21.01 – 24.00 น.มากที่สุด ร้อยละ 28.4 ดังนั้นผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรมีบทบาทในการรับผิดชอบร่วมกัน โดยเฉพาะฝ่ายปกครองและฝ่ายตำรวจ ควรจัดสายตรวจของเจ้าหน้าที่ร่วมกับอาสาสมัครออกตรวจในช่วงเวลา 21.01 – 24.00 น. ให้บ่อยครั้งเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุขึ้น

กรณีเกี่ยวกับการใช้อาวุธในการกระทำความผิด พบว่า มีการใช้อาวุธมีด มากที่สุด ร้อยละ 43.3 และอาวุธปืน รองลงมา ร้อยละ 41.1 ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจควรควบคุมการออกใบอนุญาตพกอาวุธและเข้มงวดในการตรวจตราและควบคุมการพกพาอาวุธในที่สาธารณะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการขยายขอบเขตประชากรในการวิจัยออกไปยังเรือนจำเขตต่างๆ
2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังที่เป็นวัยรุ่นเพศชายเท่านั้น ควรจะศึกษาประชากรผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนาที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์. 2548. **บรรยายสรุปทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง**. กรุงเทพมหานคร.

กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต. 2543. **รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการถูกฆ่าและถูกทำร้าย
ในจังหวัดนครศรีธรรมราช**.

จิตติ ดิงศภัทย์. 2524. **คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอนที่ 2**. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.

ชาย เสวีกุล. 2517. **อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.

ณัฐวิทย์ โอทอง. 2543. **ค่านิยมและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด
ฐานฆ่าคนตาย : ศึกษากรณีผู้ต้องขังในจังหวัดนครศรีธรรมราช**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีรพล ยุกตะเสวี. 2540. **การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีคดี
อุกฉกรรจ์ในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นवलจันทร์ ทศนชัยกุล. 2534. **ผลการวิจัยเรื่องบทบาทบิดามารดาเยาวชนที่กระทำความผิด
กฎหมาย**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยและพัฒนา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2540. **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)**. นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.
(พิมพ์ครั้งที่ 1).

_____. 2548. **อาชญากรรม (การป้องกัน : การควบคุม)**. นนทบุรี: พรทิพย์การพิมพ์.
(พิมพ์ครั้งที่ 2).

- พรพิมล เจียมนาครินทร์. 2539. พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ต้นอ่อน
แกรมมี จำกัด.
- พลประสิทธิ์ ฤทธิรักษา. 2525. คำอธิบายสรุปประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 – 398.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เจริญกิจ.
- พิชัย นิลทองคำ. 2547. ประมวลกฎหมายอาญา. กรุงเทพมหานคร: อทตยา มิเล็นเนียม.
- พิทักษ์พงษ์ น้อยพิทักษ์. 2542. การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อน
ขวัญของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พุดิเดช บุญกระพือ. 2542. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และ
สะท้อนขวัญของผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพสิฐ แก้วจรัส. 2538. ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์. 2548. อาญาพิสดารเล่ม 2 ฉบับปรับปรุงใหม่ปี 2548. กรุงเทพมหานคร:
หจก.แสงจันทร์การพิมพ์.
- ศรีเรื่อน แก้วกั้งवाल. 2544. ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
หมอชาวบ้าน.
- _____. 2545. จิตวิทยาพัฒนาการ ชีวิตทุกช่วงวัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศูนย์สารสนเทศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2548. สถิติคดีอาญาที่น่าสนใจรายเดือนทั่ว
ราชอาณาจักร.

สมพร พรหมหิตาธร และศรีนิตา พรหมหิตาธร. 2542. **เชิงปฏิบัติคดีความผิดต่อชีวิตและร่างกาย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม.

สมาน ศรีโกศล. 2544. **การกระทำความผิดของเยาวชน : ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุดสงวน สุธีสร. 2546. **อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

โสภา ขปิลมณัน. 2537. **อาชญากรรม : ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร: บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

อรอนงค์ อินทรจิตร และ นรินทร์ กรินชัย. 2542. **ผู้หญิงและเด็ก เหยื่อความรุนแรงในครอบครัว**. กรุงเทพมหานคร: ปกเกล้าการพิมพ์.

อาภัสรา ศรีวัช. 2538. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมกับลักษณะการกระทำความผิดของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ศึกษาเฉพาะกรณี : ทัณฑสถานวัยหนุ่มบางเขน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อึ้งฉพ ชูบำรุง. 2532. **อาชญาวิทยาและอาชญากรรม**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Andrew , F.H. 1979. **Suicide and Homicide**. New York: The Free Press. อ้างถึงใน กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต. 2543. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการถูกฆ่าและถูกทำร้ายในจังหวัดนครศรีธรรมราช.

Carl, P.M. 1996. **Homicide: A Psychiatric Perspective**. Washington, DC: American Psychiatric Press. อ้างถึงใน กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต. 2543. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการถูกฆ่าและถูกทำร้ายในจังหวัดนครศรีธรรมราช.

Don, C.G. 1968. **Society, Crime and Criminal Careers**. "An Introduction to Criminology". New Jersey: Prentice – Hall. Inc.

Dusek, J.B. 1987. **Adolescent Development and Behavior**. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice Hall.

Marshall, B.C. and Q. Richard. 1967. **Criminal Behavior System: A Typology**. New York: Holt Rinehart and Winston, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาของผู้ต้องขัง
ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่กำหนด ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรือเติม
คำในช่องว่างที่กำหนดให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

1. ปัจจุบันท่านอายุ.....ปี
2. อายุขณะกระทำความผิด.....ปี
3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ ไม่ได้เรียนหนังสือ	☐ ประถมศึกษา
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น	☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	☐ ปริญญาตรี/หรือสูงกว่า
4. สถานภาพสมรส

☐ โสด	☐ สมรส/อยู่กินกันสามีภรรยา
☐ หย่าร้าง/เลิกร้าง	☐ คู่สมรสตาย
5. ก่อนต้องโทษท่านประกอบอาชีพหรือไม่ (ถ้าประกอบอาชีพให้ตอบข้อ 6.)

☐ ประกอบอาชีพ	☐ ไม่ประกอบอาชีพ
--------------------------------------	---
6. อาชีพก่อนต้องโทษ

☐ นักเรียน/นักศึกษา	☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
☐ พนักงานบริษัท	☐ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้างทั่วไป	☐ เกษตรกร
☐ อื่น ๆ ระบุ	

7. ท่านมีรายได้ต่อเดือน

() ต่ำกว่า 6,000 บาท

() 6,001-10,000 บาท

() 10,001-25,000 บาท

() 25,001 ขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ประสบการณ์

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องขวามือที่ตรงกับประสบการณ์ของท่าน (กรุณาตอบทุกข้อ)

ข้อความ	เคย	ไม่เคย
8. ท่านเคยรังแกชกต่อยพี่น้อง		
9. ท่านเคยเห็นญาติพี่น้องถูกทำร้ายร่างกาย		
10. ท่านเคยได้ยินคนเล่าพฤติกรรมกรรมมา		
11. ท่านเคยถูกบุคคลอื่นข่มเหง		
12. ท่านเคยดูภาพยนตร์ต่อสู้		
13. ท่านเคยอ่านหนังสือประเภทฆาตกรรม		
14. บ้านท่านเคยมีอาวุธปืน		
15. ท่านเคยพกมีดในที่ชุมชน		
16. ท่านเคยวางแผนทำร้ายผู้อื่น		
17. ท่านเคยวางแผนกับเพื่อนทำร้ายผู้อื่น		
18. ท่านเคยมีเรื่องชกต่อยกับคู่อริ		
19. ท่านเคยเข้าวีดีโอภาพยนตร์ต่อสู้		
20. ท่านเคยหลบหนีการจับกุม		

ส่วนที่ 3 ความรุนแรงในครอบครัว

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องขวามือที่ตรงกับความถี่ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของท่าน (กรุณาตอบทุกข้อ)

ข้อความ	เป็นประจำ	เป็นบางครั้ง	ไม่เคยเลย
21. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองมีทิ่ทำโกรธเคืองกัน			
22. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองใช้คำพูดหยาบคายกับท่าน			
23. ท่านถูกบิดา มารดา/ ผู้ปกครองตบหน้า			
24. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองลงโทษท่านด้วยการเขียนอย่างรุนแรง			
25. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองทำร้ายร่างกายท่าน			
26. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองใช้อาวุธทำร้ายท่าน			
27. ท่านได้รับบาดเจ็บจากการถูกบิดา มารดา/ ผู้ปกครองทำร้าย			
28. ท่านชกต่อยกับสมาชิกคนอื่นในครอบครัว			
29. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองใช้คำพูดต่อกันด้วยถ้อยคำรุนแรง			
30. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองมีการข่มขู่กัน			
31. เมื่อบิดา มารดา/ ผู้ปกครองทะเลาะกันจะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกไล่ออกจากบ้าน			
32. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองทำร้ายร่างกายกัน			
33. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองใช้อาวุธทำร้ายร่างกายกัน			
34. บิดา มารดา/ ผู้ปกครองได้รับบาดเจ็บจากการถูกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำร้าย			
35. ท่านรู้สึกไม่อยากอยู่บ้านเพราะบิดา มารดา/ ผู้ปกครองทะเลาะกันบ่อยครั้ง			

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิด

36. สาเหตุในการกระทำความผิด

- โกรธแค้น ขัดผลประโยชน์
 เมาสุรา/ยาเสพติด หึงหวง
 อื่น ๆ ระบุ.....

37. ท่านกระทำผิดในฐานะ

- ตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน

38. การกระทำผิด

- กระทำผิดคนเดียว 2 คน
 3 คน มากกว่า 3 คน ขึ้นไป

39. สถานที่ซึ่งท่านกระทำผิดมีลักษณะอย่างไร

- รโหฐาน สาธารณสถาน

40. สิ่งที่ท่านใช้ในการกระทำผิด

- การกระทำด้วยตัวเอง อาวุธ

41. กรณีที่ใช้อาวุธท่านใช้อาวุธชนิดใด

- ไม้ มีด
 ท่อนเหล็ก ปืน
 ระเบิด อื่น ๆ ระบุ.....

42. ท่านได้อาวุธมาอย่างไร

- ชื้อ ขอยืม ทำขึ้นเอง อื่น ๆ ระบุ.....

43. ท่านใช้เทคโนโลยีหรือไม่ ในการประกอบการกระทำผิด

- ใช่ ไม่ใช่

44. กรณีที่ใช้ ท่านใช้เทคโนโลยีใด

☐ วิทยุสื่อสาร	☐ โทรศัพท์
☐ โทรสาร(แฟกซ์)	☐ คอมพิวเตอร์
☐ อื่น ๆ ระบุ.....	

45. ท่านใช้ยานพาหนะในการกระทำความผิดหรือไม่

☐ ใช่	☐ ไม่ใช่

46. กรณีที่ใช้ ท่านใช้ยานพาหนะใด

☐ รถยนต์	☐ รถจักรยานยนต์
☐ รถจักรยาน	☐ เรือ
☐ อื่น ๆ ระบุ.....	

47. ช่วงเวลาที่ท่านกระทำความผิดครั้งนี้

☐ เวลา 06.01 น.- 09.00 น.	☐ เวลา 09.01 น.- 12.00 น.
☐ เวลา 12.01 น.- 15.00 น.	☐ เวลา 15.01 น.- 18.00 น.
☐ เวลา 18.01 น.- 21.00 น.	☐ เวลา 21.01 น.- 24.00 น.
☐ เวลา 00.01 น.- 03.00 น.	☐ เวลา 03.01 น.- 06.00 น.

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ภาคผนวก ข

ตารางผนวก

ตารางผนวกที่ 1 สถิติคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญทั่วประเทศ

ปี	คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ									
	ฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา		ปล้นทรัพย์		ชิงทรัพย์		ลักพาเรียก ค่าไถ่		วางเพลิง	
	รับ	จับ	รับ	จับ	รับ	จับ	รับ	จับ	รับ	จับ
	แจ้ง		แจ้ง		แจ้ง		แจ้ง		แจ้ง	
2538	4,542	2,075	1,142	671	2,520	1,205	10	8	200	115
2539	4,474	1,934	1,017	522	2,367	1,161	7	6	200	121
2540	4,787	1,911	1,713	540	2,289	1,138	7	5	244	149
2541	5,717	2,168	1,060	546	2,357	1,161	15	10	254	154
2542	5,052	1,954	859	474	1,980	1,000	13	10	284	173
2543	5,140	2,037	780	419	1,998	1,083	12	9	284	182
2544	5,020	1,825	669	412	1,932	1,019	12	7	348	206
2545	4,538	1,729	941	536	2,100	1,051	18	14	341	186
2546	6,434	1,893	1,712	892	2,538	1,059	20	11	369	165
2547	4,278	1,738	1,571	856	2,461	1,030	9	7	691	189

ที่มา: ศูนย์สารสนเทศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตารางผนวกที่ 2 แสดงค่า Reliability ของคำถามเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1.	C21	20.5333	34.1195	.5797	.9143
2.	C22	20.4000	32.7310	.7878	.9068
3.	C23	20.7667	34.9437	.7635	.9100
4.	C24	20.4000	33.6966	.7187	.9095
5.	C25	20.6333	34.5851	.6496	.9119
6.	C26	20.8333	37.7299	.2622	.9213
7.	C27	20.7333	34.2023	.7539	.9091
8.	C28	20.4667	34.1885	.5271	.9167
9.	C29	20.3333	33.1264	.6393	.9126
10.	C30	20.5333	33.6368	.7081	.9098
11.	C31	20.2667	32.5471	.6425	.9132
12.	C32	20.6000	33.4207	.8312	.9063
13.	C33	20.9667	38.1023	.3317	.9200
14.	C34	20.8000	34.2345	.7998	.9082
15.	C35	20.2000	34.0276	.5305	.9168

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Item = 15

Alpha = .9179